

באר בשדה

גליון תורני מבית המדרש דקהל שטפנשט • מהנעשה ונשמע במוסדות שטפנשט

שנה שביעית

גליון מס' 321

פרשת תצוה

ה'תשפ"ב

באר חפרוה שרים

ילקוט מתורת רבותינו הקדושים זיע"א בפרשת השבוע

זהירות מעצבות

כתית למאור (כ"ו) כתב ברש"י "ולא כתית למנחות". צריך אדם להיות כתית בעיני עצמו ושבור לב, אולם

משוכנס אדר מקיימים מניין שחרית ביאס

כתית למאור" על האדם להיות כתית ושבור כדי להגיע לידי מאור "ולא כתית למנחות" ולא כדי לשקוע בעצבות ובמנוחה של אזלת יד.

(חשבה לטובה)

על זה הדרך פירש "היהודי הקדוש מפשיסחה" את הפסוק הרופא לשבורי לב ומחשב לעצבותם, (תהלים קמז) השם יתברך מרפא ומחשב את שבורי הלב לבל יבואו עקב השברון לידי עצבות.

הרה"ק ה"בית אהרן מקרלין ז"ל אמר: מרירות רצויה ואילו עצבות אין לך מדה גרועה מזו, בין מרירות לעצבות מבדיל רק כחות השערה. מרירות פירושה אין לי מאומה, ואילו עצבות פירושה כבר אין לי תקנה ואבוד הנני, יש להיזהר איפוא, שהמרירות לא תיהפך לעצבות.

הדרכים לאמירת מוסר

"כתית" כאשר מטיפים לו לאדם מוסר ומבקשים לכתת ולשבור את לבו יש להתכוין ל"מאור" היינו להאיר לפניו ולהורות את הדרך הישרה "ולא למנחות" אבל לא להנחיתו ולהשפילו.

בתמונה מניין המתפללים ביום ר"ח אדר א' תשפ"ב עם הספר תורה בבית הכנסת 'מראי' הקיים והפעיל עד היום בעיר יאס רומניה לאחר שזכו להתפלל במניין לאחר כשנתיים ימי הקורונה

חייב הוא תמיד להיזהר ששברון הלב לא יביאהו לידי עצבות ואולת יד, שלא ירצה לעשות מאומה מתוך ההנחה שבין כה וכה לא יהא כל ערך למעשה, כי שברון לב כזה אינו רצוי כלל, אדרבה, שברון הלב צריך להגביר באדם את הרצון לעשות ולפעול ביהדות, אם עד כה לא עשה מאומה חייב הוא להתחיל עכשיו בעשייה.

בני ישראל אור לעולם

ויקחו אליך שמן זית זך (כ"ו) הורה השי"ת למשה רבינו שישתדל אשר בני ישראל "יקחו אליך" היינו שיקחו לימוד מהשמן אשר באופן טבעי נותן אורה לעולם, כך ידעו בני ישראל אשר מטרם פה בארץ להביא אורה לעולם, וזה שהמה כעת הם עדיין מוכים ומדוכאים, התכלית היא ל"מאור" להפיץ אור הדעת בתבל, כאמור 'לא נתפורז ישראל לבין האומות רק כדי להוסיף עליהם גרים.

(ילקוט הגרשוני)

יש להתייגע בעבודת ה' והתלהבות תבוא מאליה

להעלות נר תמיד (כ"ו) ברש"י הק' מפרש להעלות נר תמיד: מדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה. כתב הרה"ק הבית אהרן זיע"א מקארלין בפרשתו "ול" צריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה, היינו שצריך לייגע עצמו בעבודת עד שתהא שלהבת עולה מאליה, כי ממילא יעלה התלהבות ולא שיכווין לזה, ולא כשויטים המצפים להתלהבות. צריך לעמול, לעבוד ולהתייגע, והשלהבת תעלה מאליה.

(דברי זקנים)

הצדיקים משפיעים כל טוב על בני ישראל

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך (כ"ו) הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק דרש את הפסוק ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך (כ"ו) לענין עבודת הצדיקים, וכך כתב: ואתה תצוה מלשון 'וצוית את ברכת', שע"י כבודו הצדיקים פה בעוה"ז הם מעוררים השפעות וברכות וישועות עבור בני ישראל, יען כי העבודה למטה מנענעת ומעוררת למעלה ומגעת עד שורש העליון, וכך בכוחם להשפיע עבור בני"ה השפעות טובות וישועות, והוא "ואתה תצוה את בני ישראל", 'אתה' האות ה' או' המוסף, שה' ית' אומר לו כמו שאני משפיע לבני"ה כך אתה משה רבינו גם 'תצווה' שתשפיע עליהם 'וצוית את ברכת', השפעות וישועות וברכות, ושיהיה 'שמן זית זך', השפעה גדולה וזכה.

ויקחו אליך, לכאורה היה צריך לכתב "ויקחו להם", ומפרש הרה"ק הרבי ר' אלימלך ויקחו אליך, שכאשר הצדיק נוכח לראות את רוב הטובה וההשפעות לבני"ה הרי הוא יש לו הנאה וקורת רוח כאילו הוא עצמו קיבל כל אלו ההשפעות וזה כוונת "ויקחו אליך".

שמון זית אינו מתערב במשקים כך ישראל אינם מתערבים באומות. שמון זית זך (כ"ו) לעם ישראל ניתן כוח מיוחד שלא יוכל להתבלבל בין האומות אף אילו היה רוצה בכך, כדוגמת שמן הזית שאינו יכול מצד עצמיותו להתערב במשקאות אחרים. לפיכך אמרה תורה 'לא תתחתן עם' (בנין התפעל) ולא 'לא תחתן' לפי שבני ישראל ניחוונו בכוח כזה, שלא יוכלו להתחתן עם, שלא יהיה החיתון תופס.

(שפת אמת)

בית הכנסת לתורה ולתפילה שטפנשט מכלל אברכים לעיון - לפתח מכלל אברכים לתורה - אחרוני רחוב מורשי"ל 13 בני ברק

תלמוד תורה "תורת אמת" שטפנשט בני ברק

מכונה לשיבה טהרה כולל הסידרת הרה"ק זיע"א

בית שטפנשט - נבנתים בקבר הצדיק משטפנשט

מפעל קמחא דסכאה וקמחא דסכאה

הרה"ק ר' יחיאל ז"ל מאלכסנדר

בית הכנסת לתורה ולתפילה שטפנשט מכלל אברכים לעיון - לפתח מכלל אברכים לתורה - אחרוני רחוב מורשי"ל 13 בני ברק

*

הרה"ק בעל ה"אהלי יעקב" מהוסיאטין מתרץ את קושית ה"תולדות" הנ"ל באופן אחר, כי איתא בסוטה (דף כ"א) מצוה בעידנא דעסיק בה מגנא ומצלא, בעידנא דלא עסיק בה אגונא

יומין דנשמתא

י"א אדר א' יו"ד דהרה"ק האבני נזר זי"ע

גם אחר סיום הש"ס אינו יודע כלום וצריך לחזור

סיפר הרה"ח הישיש ר' איטשע בער ע"ה מבעדנין מי שהיה מלמד דרדקי של הרה"ק בעלל ב"אבני נזר" זצ"ל שכל כך היתה התמדתו גדולה בילדותו בלימוד התורה בתשוקה וחיות הלהבות עצום ורב, עד כדי שכשהגיע לבר עשר שנים זכה לסיים כל הש"ס של תלמוד בבלי, ולכבוד הסיום עשה אביו הגה"ק זצ"ל סעודה גדולה, ובשעת הסעודה אמר אביו הגה"ק אל בנו העלם העילוי הקדוש בדרך צחות, בני יקר לי תדע למה מסיים הש"ס עצמו עם תיבות בשלום מפני שהר"ת של אותיות בשלום מרמזין להאדם שסיים את הש"ס שידע שעדיין אינו מבין המשנה הראשונה שבש"ס, ע"ד זה, ב"סיטו שיוין ל"סיטיג, ו"ויסטי מ"אימתי [בלשון תמיה ושאלה].

(אביר הרועים)

גודל הזהירות לא לפגוע ולבוזת איש ישראל ובפרט ת"ח

פעם א' שמעתי מפ"ק של האבני נזר, שחונתו הגה"ק אדמו"ר מאקאצ זי"ע הלך פ"א לטייל בלוויית תלמידו

הרה"ק רבי צבי הירש מטאמשוב ובאמצע הדרך קטף התלמיד פרח א' ממקום גידולו בארץ והקפיד עליו הרה"ק מאקאצ זצוק"ל וא"ל בזה"ל: דע לך שלפעמים ע"י השחתת פרח קטן או עשב קטן שלא לצורך יוכל האדם להידחות ממחיצתו של הקב"ה, ע"כ.

וע"ז סיים הגה"ק האבני נזר ואמר, הנה אנו רואים שע"י פרח אחד ידחה לפעמים האדם אם יגע בו לרעה, מעתה על אחת כמה וכמה שיוכל להרחות ממחיצתו של הקב"ה ח"ו אם יחרף איש ישראל או ידבר בגנותו ובפרט בגנות תלמיד חכם.

(שערי תורה - להנהיח ר' יצחק מאיר הארכנשטיין)

רק אחרי ג' או ד' שעות לימוד נפתחין שער המה

מרגלא בפומיה של הגה"ח רבי שלמה קאליש זצ"ל בשם ה"אבני נזר": כשאדם יושב ללמוד, הרי לפני שהספיק ללמוד שלוש וארבע שעות, עדיין לא נפתחו אצלו צינורות המוח... רק לאחר מכן נפתחים שערי ההבנה... נמצא מי שלומד שלוש ארבע שעות ו...מפסיק ממשנתו נמשל לאדם הדופק בדלת זמן רב, וכשסו"ס פותח לו הדלת חמק ואיננו.

(ס' זכרונם לברכה)

מגנא אצולי לא מצלא, תורה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה, מתקיף רבא וכו' אלא אמר רבא תורה בעידנא דעסיק בה מגנא ומצלא בעידנא דלא עסיק בה אגוני מגנא אצולי לא מצלא מצוה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה אגוני מגנא אצולי לא מצלא וכו'. ויש מפרשים את המאמרים האלה כן: מצוה בעידנא דעסיק בה כגון סוכה בחג, בעידנא דלא עסיק בה לאחר החג (ע"י התורה, כלומר, תורת המצוה והלכותיה) היא מגנא ומצלא. כלומר, לא רק התורה, כי גם המצוה והלכותיה הוא לומד מגנא ומצלא. כי גם מדרש אגדה, חומש בראשית אע"פ שאין בהם מצוות, תורה היא, ואם הוא לומד עניני מצוה מוסיפה הגנה משלה. חוץ מה שהתורה מגינה, ומזה יוצא שהמצוה אע"פ שבצורתה המוחשית בטלה אבל בצורתה הרוחנית, בתורה עורגה חיה וקיימת ופועלת.

ולפי הפירושים של ספרי החסידות הנ"ל על הפסוק ואתה תצוה וכו' אפשר לפרש "נר תמיד" כך: ואתה תתחבר עם העם בני ישראל, כדי שיקחו ממך תורה "להעלות נר תמיד" כי ע"י למוד התורה לא רק שיאיר להם תמיד מצד "תורה אור" כי אם בעסק בהלכות המצוות גם "נר מצוה" יאיר להם תמיד, אע"פ שהמצוה בצורתה המוחשית בטלה לעת עתה עד שזוכה לגאולה. ולכן החיוב להתענין ולהתעמק במצוות המובאות בפרשת השבוע, אע"פ שבצורתן המוחשית בטלו כגון: תבנית המשכן וכליו ובגדי הכהן, ולכן דקדקו הקדמונים בכל פרט ופרט מענינים אלה.

לזכות לשכל התורה צריך להיות מובדל מן החומריות

כתית למאור (כו, ס) כתב רש"י הק': הזיתים כותש במכתשת ואינן טוחנן בריחיים כדי שלא יהא בו שמרים. ואחר שהוציא טיפה ראשונה מכניסן לריחים וטוחנן. והשמן השני פסול למנורה וכשר למנחות, שנאמר: "כתית למאור" ולא כתית למנחות". וביאר הרה"ק ה"אבני נזר" מהו הטעם להבדלת השמן למנורה ולא למנחות? - וכתב כי אור נרות המנורה רומז על התורה, ולתורה צריכים שכל נבדל, בלי תערובת של פסולת. וכמו שהשמרים מעכירים את צחות השמן, כן החומריות מעכירה את צחות השכל. ועכירות כלשהי מולידת טעות. ולכן, כדי לזכות לשכל התורה צריך אדם להיות מובדל מן החומר, ומן הפסולת: ולכן נצטיינו על שמן זית זך, שלא יהיו בו שמרים. אולם מנחות באשר הן באות לכפרה, מעט פסולת איננה מזקת בהם: כי האיש הצריך לכפרה, בהכרח עדיין אינו מנוקה מכל פסולת וכמוהו כן קרבנו.

(אבני נזר)

מגבית מיוחדת לצורכי ה"שוטף"...

ואתה תצוה (כו, כ) הנה בפרשת תרומה למדנו על כלי המשכן, ארון מנורה ומזבח, קרשי המשכן והיריעות, חצר המשכן וקלעיו. אחר זאת אנו לומדים פרשת תצוה. תחילה אנו מצויים להביא שמן זית זך, ובאמת כבר נאמר בתחילת פרשת תרומה כשנמנו י"ג דברים להביא התרומה, 'שמן למאור' ופרש"י 'שמן זית זך' והעלות נר תמיד'. וא"כ יש להבין מה כפל כאן ציווי מיוחד להביא שמן זית למאור? והרשב"ם ומפרשי הפשט מיישבים דלעיל מדבר במצוה לפי שעה לצורך המשכן, וכאן הוא ציווי לכל הדורות לתת שמן למאור לכל שנה ושנה, לכן כפל ואמר 'ואתה תצוה'. כי לשון צוואה הוא לדורות. כנודע המעשה דרבי מאיר שפירא ראש ישיבת יח"ל שאמר שיותר בנקל למצוא נדיב לבנין הישיבה מהחזקת הישיבה, כי השמן היינו הלחם והחלב שלומדים תורה אוכלים ושותים, על זה קשה מאד למצוא נדיבים, כי הנדיב

בשדה השמיטה

פנינים מתוך שיעורו השבועי של הרה"ג אברהם יעקב סלמון שליט"א

נס שמחמת השמיטה אינו בגדר נס שמעל הטבע

כתיב וכו' תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נורע' וגו', ופירש בדברי יואל' לרבינו הקדוש מסאטמר זי"ע! דהפירוש בזה הוא שיהיו ישראל דואגים משום שלא ירצו ליהנות ממעשה ניסים, ואין כונתם מחמת חסרון אמונה ובטחון בה, כי יהיו ישראל שלמים באמונתם, ובטוחים בכל לבם במעוז צור ישועתם, אלא דהנה איתא בתענית (כ"ד) ופרש"י שם שאסור ליהנות ממעשה ניסים, ולזה פתחו בני, דכיון שאינם זורעים וכו' בשנה השביעית, א"כ בע"כ יצטרכו לנס מהשמים, וזה אינם רוצים לאכול. וע"ז בישר להם הכתוב וצויתי את ברכתי לכם וגו', והכונה בזה הוא דכיון דמאז ומקדם כבר צויתי את ברכתי לכם בתוה"ק אשר קדמה לעולם [זהו 'צויתי' לש' עבר], שוב אין כאן בית מיוחד אפי' אם יהיה נס, מ"מ כיון שזה נכתב בתורה, הרי זה כבר מונח בטבעו של עולם בשעת הבריאה. ובה מפרש רבינו ענין אריכות התורה בפרשה זו, שכתבה לנו שישאלו ישראל וכו', שהוא כדי ללמדנו שכיון שזה נכתב בתורה אין בזה איסור של מעשה ניסים, ולכן האריך הכתוב לכתוב כמות הברכה 'לשלוש השנים', ולכן האריך לכתוב להדיא 'ואכלתם מן התבואה' וגו', כ"ז כדי שהנס יהיה מפורש בתורה באר היטב, כדי שיהיה ברור שזה נחשב חלק מהטבע, וכנאצי במעשה בראשית.

ובזה מתרץ רבינו מה דכתיב שיאכלו מזה 'עד השנה השביעית', וצ"ב דבפסוק הקודם פרש"י דבניסן של שמינית כבר יהיה בידם תבואה חדשה, ולפי מה שנתבאר יש לומר דבא הכתוב לומר דמה שמותר לאכול מנס זה, זה לא רק מחמת דוחק ופיקו"ג שלא יהיה משהו אחר לאכול, אלא אף שכסבר יש תבואה חדשה, אעפ"כ מותר לאכול מזה, כיון דבאמת לא שם מעשה ניסים עלה, כיון שזה כתוב בתורה, וכנ"ל.

מדוע לא נזכר שמו של משה רבנו בפרשה?

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד (כו ס) טעמים הרבה נאמרו מדוע לא נזכר בפרשת תצוה שמו של משה רבינו ע"ה, ובספר "דברי אליהו" מפרש יען על פי הרוב נופל ז' אדר יום פטירתו של משה רבינו בפרשת תצוה כי הצופה נסתרות ידע מראש, כי בשבעה באדר יסתלק משה רבינו ע"ה לכן לא נזכר שמו בפרשה הזאת. בספר"ק "באר מים חיים" מביא הטעם שלא נזכר שם משה בפרשה, יען אשר משה אמר "ואם אין מחני נא מספרך" וברש"י בשם חז"ל שביקש שימחה שמו מכל התורה כולה. והגם שנמחל לו אותו עון מכל מקום, דיבורו עשה רושם שלא נזכר בפרשה זאת שמו. וע"ז אומר בעל ה"באר מים חיים" כי קשה להבין שחרי משה אמר "מחני נא מספרך" במסירות נפשו עבור כלל ישראל, ואיך יתכן שיחול עליו עונש כבד כזה? לכן מפרש הבא"מ כי מה שלא נזכר שמו הוא סמן לגדלותו וחשיבותו ע"ז שמסר נפשו לכלל ישראל, ומסביר זאת במשל לא' השרים שמסר נפשו להציל את בן המלך ונתן לו המלך שכר שלא יקרא עוד סתם בשמו שהיה נקרא עד עתה רק בשם של שררותו הגדולה אשר נתן לו, וזו היא מדה כנגד מדה, יען כי הפקיר השר את נפשו עבור בן המלך ולולא כך היה נאבד שמו וזכרו, ולכן קבל השר בשכרו שיקרא בשם חדש בדרך כבוד ויקר, וכן אמר הקב"ה: משה, יען מסרת נפשך עבור הצלת בני, לא תקרא בפרשה אחת עכ"פ על שמך, רק סתם 'אתה' תצוה וכו' להראות שררתך הגדולה והחשובה.

סגולות להנצל מחיבוט הקבר

והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע (כה, לב)

אם שמר פיו ולשונו בחייו ונזהר משיחה טפלה וקיים הכתוב 'פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו', ששמר לשונו ושם שפה לפיו בחייו, עי"ז מתקיים בו סיפא דקרא 'לא יקרע' - גופו, וינצל מחיבוט הקבר. (כסא דוד - זאבלטוב)

סעודה רביעית אחר הבדלה היא פליאה נשגבה ומצלת מחיבוט הקבר.

(תקוני שבת להרה"ק רבי משה מאזלושין חלק עניני שבת, דף קנא ע"ב, דפוס ווארשא תקפ"ז)

מתי ארץ ישראל

אח"כ הזכיר הגבול האמצעי, אשר בין שני גבולים אלו והוא בשכך בקבר בארץ, שמתה ארץ ישראל אין להם צער חיבוט הקבר וגלגול מחילות וחיי תחילה וע"ז אמר וברכך בארץ, בזמן שכך בקבר הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך כי דווקא מתי א"י מסוגלים בזה.

(כלי יקר דברים, ח, ה)

תורה כשמירה

מה אור מגין לעולם כו' ואומר בהתהלך תנחה אותך גו'. מקמי דהאי קרא כי נר מצוה ותורה אור כתיב האי קרא ובתורה איירי שאמר שהתורה מגינה לעולם כי בעוה"ז תנחה אותך מלשון מנוחה מכל צרות גם בשכך בקבר תשמור עליך מחיבוט הקבר גם לעוה"ב מדינה של גיהנם היא תשיחך להליץ בעדך.

(מרשה"א סוטה כא, א)

תפילה ככונת הלב

ומורינו הרב בתי כנסיות, הביא הדמחפלה בכונת הלב ניצול מחיבוט הקבר.

(כף החיים פלאגי סימן יא סעיף ה)

שנת השמיטה אין בה דין חיבוט הקבר

כתב בספר אמרי ראונו; שמעתי מיד"ג הגאון רבי יחיאל צבי משה וינברגר שליט"א ששמע ממור"ד הגאון המקובל רבי יחיאל פישל איוונך זצ"ל שבשנת שמיטה מי שנקבר בא"י אין שום דיני חיבוט הקבר וכאילו נקבר בערב שבת אחרי חצות כדאיתא בשער גלגולים להאריז"ל שאין חיבוט הקבר בחמת שמשעת חצות ערב שבת כבר התחילה קדושת שבת להיפסר על העולם אי"כ כל שכן בשנת השמיטה שאין זה בחינת ערב שבת אלא שבת עצמה ודבריו ברור מלל.

(באר בשדה - בשדה השמיטה גליון 314 לפי שמות)

ההולך לקבץ צדקה עבור עניי ישראל

רבינו מהרצ"א מדינוב קיבל מהרבי ר' מענדלי (מרינוב) זצ"ל כי איש שהולך לקבץ צדקה עבור עניי ישראל ניצול מחיבוט הקבר.

(ברכת אברהם בהקדמה)

כתיבה על המצבה שם המהרש"ל

שמעתי פשר הדבר [למה כי על מצבת הרה"ק ר"ח מצאנו ז"ע יחוסו למהרש"ל] מנכדי רבינו כי מסורת בידם מהדברי חיים שאם מוכריים על המצבה שם המהרש"ל, הוא סגולה להברחת החיצונים, וברוב מצבות מנכדי הדברי חיים מוזכר יחוסם למהרש"ל.

(פי צדיק שלשה שריגים שריג א מה)

לא לאמר 'צאתכם לשלום' ולהסתכל בנרות בליל שבת

ספרתי לכ"ק מורי [הרה"ק רבי יעקב משה מקאמארא ז"ע] כי ראיתי בספר אחד שמביא מכ"ק הרה"ק מהר"ש מבעלזא ז"ע סגולה לשלום בית לבל יאמר בליל שבת 'צאתכם לשלום'. ואמר לי מרן שסגולה לשלום בית להסתכל בנרות בליל שבת ולא זו בלבד כי אם יש בזה שלשה סגולות, לאריכות ימים, ולהינצל מחיבוט הקבר, ולשלום בית.

(תפארת קודש כת"י)

רואה, שנאמר ויאמר קראתי מצרה לי אל י"י וגו'. בן זואי אומר ג' דינים הם, ושלשתם לפני הקדוש ברוך הוא הם. ר' עקיבא אומר וכי שלשתן לפני הקדוש ברוך הוא והלא דין קבר דנין אותה, ודין גיהנם לבדו דנין אותה, ודין שמים לפני הקדוש ברוך הוא, אם אין עליו דין פוטרין אותו מיד ואם לא דנין אותו דין ארוך.

(חסד לאברהם מעין ה גה ממסכת חיבוט הקבר פ"ג)

הנקבר ביום ו' משעה חמישית

אמר לי מורי ז"ל שקבל מאדם אחד גדול שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבותיו שכל מי שנקבר בערב שבת אחר שעה ה' מן היום שאין לו חיבוט הקבר, לפי ששעה ה' מתחיל תוס' קדושת שבת ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עצמו, וא"ל כי ז"ס ה' יתירה של יום שבת כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום א' ולא אמר האחד וכן יום ב' כו' אבל כאן נאמר ה' לרמז כי בה' שעות מיום ו' תיכף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו', ותיכף נחשב כאלו הוא יום שבת, ולכן סמך ה' ויכולו כו' ומורי ז"ל הודה לדבריו והסכים אליהם.

(שער הכוונות דרושי סדר שבת דרוש א ענין ויהי נועם דמוצ"ש)

הצדיקים אשר נתרקו מן היצר הרע

ואמנם לא כל האנשים שויים, כי הצדיקים אשר בחייהם נתרקו מן היצה"ה, והיו מכניעים עצמם וחובטים עצמם ביסורין הבאים עליהם, וגם ע"י התורה והמצוות שמתישים כחו של אדם, עד שנמצא כשהגיע זמנם ליפטר מן העולם, ולקבל חיבוט הקבר, אין צריכים צער גדול, כי בחבטה כל שהיא מספיק להם להפרידה מהם. משא"כ ברשעים, שאדרבה ע"י תענוגיהם בעה"ז הם מקשרים ומחזקים יותר את הקליפה בגופם ובנפשם.

(שער הגלגולים הקדמה ב)

בארץ ישראל ובערב שבת

הדר בארץ ישראל ומת בערב שבת, אפשר דאו או קאמה או האי, או האי, כל אחד מהם מספקת, וזה הפירוש אינו דא"כ בטלת דין קבר בא"י מכל וכל וזה אינו, אלא דוקא בא"י מפני קדושתה ויולה אל ענין זה קדושת היום, כשהיו שניהם יחד יציל כיון שקדש היום בא"י אין כח לחיצונים, אמנם אם לא קידוש היום או שהוא בחו"ל החיצוניות מתגברת ושולטת ודנה את האדם בחיובו, וא"ת ואם מת בערב שבת ובא"י, סוף סוף מעשיו הרעים במה יתקנו, אם נאמר שזכות א"י מנכה מה נאמר במיתת ע"ש שאינו בזכות, אם לא שנאמר שהקדוש ברוך הוא גורם שימות כדי שיהיה ניצול מפני שאינו חיובי, ועדיין קשה אם זה פטור אם כי יצילו לא ימות בערב שבת אינו ניצול, וי"ל כאותו מעשה דאיתא בזהר מאותו תינוק שתפסוהו הכרובים ונכנס לגן עדן שלא מן הדין, וקאמר התם אפי"ה לא אתאי אלא בצערא סגי מצד אבא לקמן בס"ל. הנה מה שמשיב מצד א' מתקן אחר קל יותר בענין שאין יתור כלל, אלא דרכים קלים ברחמים על ידי זכות.

(חסד לאברהם מעין ה גה)

ע"י ידיעת שם הקליפה ותיקונה

האדם בהיותו בחיים אם יכול לידע שם אותו קליפה ואיך הוא תיקונה, היה יוכל לתקן אותם המלבושים ואז היא נפרדת ממנו אפילו בחיים ולא יצטרך לחיבוט הקבר באופן שהכל תלוי בידיעת שם הקליפה, ולזה הרשעים שלא נשתדלו בחיים להפרידה מהם לזה יכבד עליהם הצער, ועל שם אותו קליפה שואלים אותם אינם יודעים אותה, וזה שאמרו רבותינו ז"ל הרשעים אינם יודעים שמם בגיהנם ומכים אותם להגיד שמם ואינם יודעים וגו' וזמ"ל.

(חסד לאברהם מעין ה גה)

סעודת מלוה מלכה

ואחר הבדלת מוצאי שבת, יסדר ב' ככרות, ולא ינקוט בידיים אלא א', ויאמר דא היא סעודתא דדוד מלכא, ובכותו ניצול מחיבוט הקבר.

(פיר עץ חיים שער השבת פ"ח)

שמירת הלשון מצלת מחיבוט הקבר

ועשית את מעיל וכו' והיה פי ראשו בתוכו, שפה יהיה לפיו וכו' לא יקרע (כה, לב), ואמז"ל (ובחיים פה, ג) מעיל מכפר עוון לשו"ה, יבוא קול ויכפר על קול, ופירש"י פעמונים שבמעיל, והמהרש"א פ"י שקול ודיבור רע עושה פעולה לברוא לו מקטרג אחד והמעיל בהיפוך מזה, דכתיב ונשמע קולו בבואו אל הקדש, וקול זה מבריא המקטרגים בדרך בואו, עכד"ה. וחיבוט הקבר הוא שלאחר פטירת האדם מהעולם, בא המשחית ושואל לשמו, ואם אינו זוכר, מכהו ברצועה של אש וסורסו בנקעת וכו', וזה שנאמר לא יקרע, פי' שאם שמר פיו ולשונו בחייו, ונזהר משיחה טפלה, וקיים הכתוב פי' ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו, אזי יכול להשיב ברזו, כמי שעומד בתפילה שאינו יכול להפסיק רק ברמיזה, שמוה יהיה נדמה למלאך המשחית שבאמת הוא יודע מה להשיב רק שנמנה מתוך שיעוסק כעת בתפילה ומניחו לנפשו, ועי"ז מתקיים בו סיפא דקרא 'לא יקרע' ששמר לשונו ושם שפה לפיו בחייו, שע"י"ז לא יקרע גופו, וינצל מחיבוט הקבר.

(כסא דוד, זאבלטוב, פרשת תצוה)

נוטר הברית ניצול מחיבוט הקבר

ובגין דא מאן דלא נטיר ברית אתון בחבוט הקבר בההוא עפרא, ואלין אינון דגופא דלהון אינון לון קבר בחייהון, דדוחקין לון שעתא בכל יומא, ובמלאכה דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון, ובגין דא תקינו לאחזאה צפרנים בהבדלה, דהוה אדם מלושב בכתנות צפרנים, דהוה נהרין כעניי כבוד. [תרגום: ומשום זה, מי שלא שומר כבודו, נהרין בחיבוט הקבר באותו עפר, ואילו הם שומרים את קבר להם בחייהם, שדוחקים להם את השעה בכל יום, ובמלאכתם מתבקע דם בצפרניהם, ומשום זה תקנו להראות הצפרנים בהבדלה, שהיה אדם מלושב בכתנות צפרנים שהיו מאירים כמו עניי כבוד.]

(תיקוני זהר י, ב)

ועוד ברית דתקינו ליה מנא בעפרא, לשדיא לה בעפרא, ודם דאטיפין מניה, אתחשב ליה כאלו עבדי ליה עולה, וההוא עפרא לתקנא ביה מזבח אדמה, ודם דברית כאלו דבחו עלה עלוון, הוה הוא דכתיב (שמות כ"ג) מזבח אדמה תעשה לי וגומה, ושזיב ליה בההוא עפרא מחבוט הקבר, ובדם מילה שזיב ליה משחיטת מלאך המות.

[תרגום: ועוד, הברית שתקנו לו כלי של עפר לזרק בעפר, ודם שמטיפים ממנו, נחשב לו כאלו עשה אותו עולה, ואותו עפר, לתקן בו מזבח אדמה, ודם הברית כאלו זיב עליו עולות. זהו שכתוב מזבח אדמה תעשה לי וגו', ומציל אותו באותו עפר מחבוט הקבר, ובדם מילה מצילו משחיטת מלאך המות.]

(תיקוני זהר יא, א)

מת בערב שבת

מת בערב שבת סימן יפה לו במוצאי שבת סימן רע לו מת בערב יוה"כ סימן רע לו במוצאי יוה"כ סימן יפה לו.

(כתובות קג, ב)

מוצאי יום הכיפורים

סימן יפה לו בכולתו לא ידענא טעמא בר מערב שבת ומוצאי יום הכיפורים בערב שבת משום דבעת מנוחה מת וקא מעייל לאלתר במנוחה וקא מינצל מחבוט הקבר. במוצאי יום הכיפורים נמחלו עונותיו ביום הכפורים וסימן יפה לו.

(שיטה מקובצת מסכת כתובות קג, ב)

הדר בארץ ישראל ומת בערב שבת ניצול מחיבוט הקבר

א"ר מאיר משום ר' אליעזר, קשה יום הדין שהקדוש ברוך הוא אן את האדם בקבר יותר מדין של גיהנם, דין גיהנם מכ' שנה ולמעלה, אבל דין הקבר אפילו צדיקים נידונים בו, אפילו גמולי חלב אפילו יונקי שדים נידונים בו, אבל אמרו ר"ל הדר בארץ ישראל ומת בערב שבת אינו רואה דין קבר, ומה יעשה וינצל מדין קבר יהיה אוהב צדקות, ואוהב תוכחות, ואוהב גמילות חסדים, ומכניס אורחים לתוך ביתו, ויתפלה תפלתו בכוונה, אפילו מת בחו"ל אינו

עומק הבאר

עיונים בפרשת השבוע
מהרה"ג יהודה שלפובורסקי שליט"א
מרבני לומדי בית מדרשוני ב"ב

בענין מוזב הקטורת וכבוד השי"ת ע"י הקטורת

ועשית מוזב מקטר קטרת (כ"א)

מדוע פרשת מוזב הקטורת נפרד

מציווי שאר כלי המשכן

הנה ציווי מוזב הקטורת נפרד משאר ציווי הכלים, שלא ציווי הכתוב על מוזב הקטורת רק בפרשת תצוה אחר תשלום ציווי הכלים והמשכן והבגדים כולם, וכבר עמד על כך הרמב"ן כאן. וכן לבאר בזה: אבל הטעם להזכירו כאן אחר המשכן וכל כלי והקרבנות, בעבור שאמר בתשלום הכל 'ונקדש בכבודי' (לעיל כ"ט, מ"א) 'ושכנתי בתוך בני' (שם מ"ה) אמר כי עוד יתחייב להם שיעשו מוזב מקטר קטורת להקטיר לכבוד השם ע"כ. ומשמעות דבריו דמוזב הקטורת יש לו טעם שונה משאר כלי המקדש, שהוא יותר מיוחד לכבוד ה', ויש לבאר דבריו, ולכאן כוננו דברי הספורנו שביאר יותר: כי לא היתה הכונה בו להשכיח האל-ית' בתוכנו כמו שהיה הענין בשאר הכלים, כאמר (פ"ה, ח-ט) 'ושכנתי בתוכם, ככל אשר אני מראה אותך את הבניית המשכן ואת הבניית כל כלי', גם לא היה ענינו להוריד מראה כבודו בבית בני מעשה הקרבנות כאמרו (כ"ט, מ"א) 'ונועדתי שמה לבני', וכן העיד משה רבינו באמרו (ויקרא ט"ו, ז) 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה', אבל היה ענין זה המוזב לכבוד את הקל ית' אחרי בואו לקבל ברוצן עבודת עמו בקרבנות הבוקר והערב, ולשחר פניו במנחת קטורת על דרך (יה"א ט"ו, כ"ט) 'הבו לה' כבוד שמו שלם שאם מנחה ובאו לעלות עכ"ל. המבואר בדבריו דכל המושג נעשו בשביל עצם השראת השכינה במקדש, אבל מוזב הקטורת נעשית לכבוד השי"ת אחרי שכבר השרה שכינתו, וכן אינו גם ככל הקרבנות, דכל הקרבנות באין להוריד כבודו בבית', והקטורת באה לכבוד 'השוכן בבית', ואפשר דזה גם כוננו הרמב"ן, ויש לציין לדברי הדעת זקנים לבעתה"ס (ר"פ תרומה) שהק' מדוע נזכר שם יחד עם כל צרכי הבנין גם שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטורת השמים שהם אינם צורך הבנין וכו', ותיירץ דזה כן צורך הבנין וכו', והקטורת משום שכן דרך המלכים שמבשמים להם הבית קודם שיכנסו לתוכה וכ"ש לפני מנ"ה הקב"ה וכו' ע"כ ע"ש. וכן בדעת זקנים (פ"ר כי תשא) כ' דמה דאסור לעשות כמתכונתו של הקטורת הוא משום דאין משתמשין בשרביטו של מלך וכו' ע"ש. וע"ע במשנת חיים פר' פקודי, ובמש"כ ב"ס"ד בעומק הבאר פר' ויק"ט תשפ"א.

כבוד זה בחינה של מאתנו להשי"ת כביכול, ותפארת זה בחינה מהשי"ת אלינו

הגאון רבי מיכל זילבר שליט"א ר"א וזוועהיל כ' לבאר (בספור י"ם דרך ע"ה) בעוד אופן דברי הרמב"ן, ע"פ הרמב"ן עצמו ע"פ (פ"ה, ב) 'ועשית בניך קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, ובאר שם הרמב"ן ענין 'לכבוד ולתפארת' על דרך האמת, דהם ב' ענינים עיי"ש. וע"ע ביהר אריכות ברמב"ן בר"פ תרומה (כ"ה, א), ושם כ' הרמב"ן שיעקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון כמש"כ 'ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפורת', וכפי כתב ראשון את הארון וכו', וסוד המשכן הוא שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שכן עליו בנסתה, והזכיר במשכן שני פעמים (שמות מ' ל"ד-ל"ה) וכבוד ה' מלא את המשכן, כנגד 'את כבודו ואת גודלו' (דברים ה', כ), וכבודו וגדלו, הוא כנגד כבוד ותפארת, ובדברי הרמב"ן אח"כ נראה שב' הכרובים גם היו כנגד זה. והנה בנפש החיים (ש"א פ"ה) כ' בענין עמידת שני הכרובים וכו': האחד רמו עליו ית"ש, והשני על ישראל סגולתו, וכפי שיעור התקרבותם ודבקותם של ישראל אליו ית"ש או להפך ח"ו, היה ניכר הכל בענין עמידת הכרובים דרך נס ופלא עכ"ל. ומבואר בדבריו דשני הכרובים שהם כנגד הכבוד והתפארת וכו"ל, מרמזים בכיכול האחד עליו ית"ש, והוא ענין התפארת, והשני על ישראל סגולתו והוא ענין הכבוד, ויהנה יש לפרש יחד קודשא בריך הוא, שזה בחינת תפארת, וע"כ אנכי, ויש ענין ישיבתיהוה שהוא ענין כבודו ית"ש.

מעתה אפשר שזהו כוננו הרמב"ן דהקטורת חלוקה משאר הקרבנות שהרי היא נעשית לכבוד השם, דהמשכן וכל כלי הרי הם מעצם כבודו ית' והם 'תפארת' הרמוז על השפעת הקדושה שהקב"ה חפץ להשפיע בישראל, אבל מוזב הקטורת והקטורת

הרי הם מהכבוד שנותנת כנסת ישראל לפאר ליצורה למול תפארת שכינת עוזה.

ענין הקטורת זה לעזור באתערותא דלתתא סיבה ורצון כביכול להשראת השכינה

וכיון שהקטורת הוא בא מצד ישראל, והוא רומז על התשוקה וההתקרבות של כנס"י ליוצרה לכו"י סממני הקטורת מרמזים על כללות כנס"י, כדאיתא בכריתות (י"ג) כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סממני הקטורת, והיינו טעמא משום דעיקר השראת השכינה בישראל תלוי בהיות כל ישראל אפי' הפושעים שבהם באגודה א', כמו דיליף שם אביי מקרא 'ואגודתו על ארץ יסדה'. ולא יורה שכינה למשכן עד שהקטירו קטורת כמו שאמרו במדרש פנחומא (תצוה ט"ו) ולמדו כן מקרא (שופ"ט ד', ט"ז) עורי צפון וגו' יולו במוחי, ועיי"ו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדלי, וע"י תרוגם שם, ובגמ' בבוהים (קט"ו, א), וכן ברשב"ם (ויקרא י"ב, ב) ע"ה"פ ותצא אש מלפני ה', כ' שהאש מגיעה תחילה לקטורת שלפניו, ואח"כ יוצאת משם ובאה אל המוזב החיצון.

ובזה ביאר אמאי כשנזכר בתורה עשית השולחן לא הזכיר הכתוב האין יהיה סדר עריכת לחם הפנים, רק הוזכר עצם הציווי להניח לחם, ומנינו וסדרו נזכר רק בפר' אמוה, וכן סדר הדלקת המנורה לא נכתב מיד אלא רק בפר' בהעלותך, אבל בעשיית מוזב הפנימי נזכר מיד כל סדר מצות הקטרת והקטורת, ולמהמבואר י"ל דכיון דהשולחן והמנורה הם חלק מהשראת שכינתו ית' במשכן לכן עצם הנחתם שייך כבר לעצם תפארת השי"ת במשכן, ואי"צ להזכיר מיד סדר עבודתם, משא"כ מוזב הקטורת כל מעלתו רק בהעלאת עליו הקטורת, שבוה 'יתנו כבוד לשכינת עזו', לכן מיד כתב סדר שיעיתו.

א.ה. ובנוסח אחר י"ל דמה שבפרשת מוזב הקטורת נכתב מיד סדר הקטרת והקטורת שלא כמו בשולחן ומנורה, ע"פ משנת דבריו הגר"מ שליט"א מהרשב"ם וכו' דהקטורת הוא הגורם להשראת השכינה במשכן, ובמנו בא האש, א"כ י"ל דהקטורת אינה רק מעבודת המשכן, אלא היא גם חלק מבנין המשכן בעצמה, וההכנה לכל העבודות, ולכן דינו להכתב בפרשת עשיית המשכן ודו"ק. והנה בחידושי ר"ז הלוי על הרמב"ם (כלי המקדש ב', ה) הביא בסו"ט (ב) אביו הגר"ח הלוי, דאף דבכל הקרבנות קי"ל דאם הקריב שלא לשמה הקריב כשר אבל לא עלו לבעלים לשם חובה, אבל הקטורת אפי' אם קריב שלא לשמה אי"צ להביא קטורת אחרת, דכל עיקר מצותה הוא מעשה הקטרה בלבד, ומעשה הקטרה כבר נעשה ונתקיימה כל מצותה ע"כ. וי"ל דזה מתאים עם משנת, דהקטורת חלוק במהותו משאר הקרבנות, ומטרתו הוא כדי שיוכל להיות השראת השכינה ע"י שאר הקרבנות, ויש לו בחינה של הכנה לעבודה, וי"ל דלכן כל דינו הוא רק מעשה הקטרה, ואולי יש להוסיף את מה שמצינו דיש דס"ל שמצוות שיעיקר התוצאה (כמו מצות שב"א בחיבור) לא אמרינן בהו מצות צריכות כוננו דו"ק, ובחידושי מרן הגר"מ פיינשטיין ע"ה כ' בשם חמיו מרן הגר"ז שביאר לפ"ד מדוע נכתב פרשת מוזב הקטורת בנפרד, משום שבאמת דינו חלוק עיי"ש, ולפמשנת דברי הרמב"ן ודברי הגר"ז משלימין ז"א. והטעם שהשראת השכינה וירידת האש תלוי בקטורת הוא משום דכללא הוא דאין טוב יורד מלמעלה בלי שיקדם לה 'אתערותא דלתתא', והמשכן וכל כלי נחשב כשל הקב"ה, ורק הקטרת הקטרת נחשב כאתערותא דלתתא, שזה מצד ישראל להקב"ה, והנה שלמה המלך גנו את מוזב הקטורת שעשה משה, וכבר תמה רש"י (מלכים א' ו', כ) 'ותמינה אני ושל משה למה נגנו'. וע"י באו"ח הקדוש (לעיל כ"ה, ט) באורך דכתב דזה רמוזו במה שחלוקה פרשת הקטורת משאר כלי המשכן, ולפמשנת י"ל שכיון שמוזב הקטורת הוא אתערותא דלתתא שבא מצד ישראל, י"ל דא"י שיהיה מוזב הקטורת אותו מוזב שעשה משה, כיון דבכל דור דודו ירידת האש הוא לפי מצב הדור, וכפי האתערותא דלתתא, כך הקב"ה משפיע מלעילא, ולכן משה עשה מוזב קטורת רק לאותו הדור לפי מצב בני"י באותו שעה, ואילו שלמה עשה לפי השגתו ומצב דורו באותו שעה ולפי הכנת נפשו.

יסוד גדול בעבודה, שיש בה צורך גבוה כביכול וכן בענין התפילה

ממשך הגר"מ זילבר שליט"א: וענין זה שנתבאר שיש במשכן ב' חלקים של כבוד ותפארת, דהיינו השראת השכינה, וכן מה

שאנו בכיכול מביאים מציננו לגבוה, יש בזה רמז על ענין שגבגב ומרשי העבודה, והוא מה דמבואר ברמב"ן (לעיל כ"ט מ"ה-מ"ו) ושכנתי בתוך בני' הייתי להם לאלקים וגו' לשכני בתוכם אני ה', ופירש הרמב"ן ע"פ ד' האבן עזרא שיש כאן סוד גדול, דלפי פשוטו השכינה בישראל היא צורך הדייט ולא צורך גבוה, אבל כאן נתחדש שיש בזה ענין של 'עבודה' צורך גבוה' כביכול וענינו שאמרו הכתוב 'ישראל אשר כך אתפאר', ובענין זה של עבודה צורך גבוה האריך השל"ה הק' טובא כמ"פ, ובתולדות אדם (שער הגדול) כ' בשם ס' החייט שיש בכיכול השפעה מלמטה למעלה ע"י מעשי המצות, [תנו עזר לאלקים, 'הבו לה' כבוד ועזר], ומסיק ע"ז השל"ה: וד"ז שדברנו שהעבודה צורך גבוה מבואר במקרא וכו' שנוי בנביאים משולש בכתובים ובמנחה ובתלמוד ובמדרשים ואחרון חביב בוהר עיי"ש. ולענין זה מרמזו הכבוד והתפארת' שיש במשכן, דהיינו דבהשראת השכינה במשכן היה ב' ענינים, גם להשפיע לתחתונים, וגם להוסיף כח לעליונים וכו"ל.

כן מצינו בענין התפילה דיש בה את ב' הענינים, דמדח גיטא הוא צורך דכיון [תי' שעה, כל' הגמ' שבת י"ג], אבל יש בה גם צורך גבוה ע"י ברכות ו': 'דברים שעומדים ברומם של עולם' ופרש"י 'כגון תפלה שעולה למעלה', ובשעה שיש לישראל צער השכינה גם מצטערת, כדאיתא בגמ' (סנהדרין מ"ז) וכן מבואר ברש"י ע"ה"פ [לעיל כ"ה, י"ג] ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר יעו"ש, וזהו ה'צורך גבוה' שבתפילה, וכתבו בספריהם (נפח"ה ב', י"א, עבודת ישראל פ' מקץ ועוד) דסגולה נאמנה לאדם שתתקבל תפילתו שיתפלל על צער השכינה שמצטערת בתוך צרתו, ואזי מובטח לו שישמע קל ויענה, וכשמתפלל האדם להיושע בזכותו מי יימר דראוי לישועה, משא"כ כשמתפלל לישועת השי"ת מצערו כביכול [יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה], ככל צרתם לו צר ומלאך פניו הושעם], וענין זה שיש להתפלל על צורך גבוה וצער השכינה, הוא מוזכר הרבה פעמים בספ"ה, ויש בזה אריכות דברים. הנה איתא (בערכין ט"ו) דקטורת מכפרת על לטוה"ה, וי"ל דהוא משום דענינו ההפך מלשוה"ה, שהקטורת בא לעשות אחדות, ולכן מכפרת על חחרון אף של לטוה"ה, ואפשר דזה נרמז גם בקרא (דברים ל"ג, י) 'שימו קטורה באפק, דהאף מרמז לו כח המדבר, כדכתבי יפח באפני נשמת חיים ויהי האדם נלפס חיה, ות"א 'לרוח ממללא'. והקטורת מכפרת על האף של חטא לטוה"ה שנגעה ברוח ממללא. ולכן יש בקטורת כח לעצור המגיפה, דכח מלאך המות בא משרוש נפש הקדמוני, וחטא הנחש היה בלשוה"ה (ע"י תענית ח') ולזה בא הקטורת לכפר, וגם ברמב"ן (כ"א) משמע דהקטורת שובב ליום בבחה לעצור מגיפה. ע"כ נערך ע"פ ד' הגר"מ זילבר שליט"א, ויעו"ש בדבריו (מאמר ט"ו-ט"ז) מש"כ בזה עזר.

יש להביא בזה כמה רמזים עמוקים שכתב בס' 'תפארת משמון' להגר"ש פינקוס זצ"ל הנרמזים במוזב הקטורת ובקטורת, ואלו הן בקצרה ממש:

- (א) איתא (יזמא כ"ב) דקטורת מסוגל לעשירות, והביאור בזה דכיון שהוא מרמז על העבודה הפנימית (שהוא במוזב הפנימי), לכן זה מביא איתו עטיפה חיצונית פירוניתם בעולם הזה שהוא העשירות, וכמשל האצונית בחנות שאינו עולה כסף לקונים בה. ונבנ"א דכיון דקטורת מרמז על החלק שמאיתנו להקב"ה, זה גורם שהקב"ה יוכל להשפיע לנו עשירות כיון שנשתמש עם זה לצורך גבוה דרו"ק.
- (ב) המוזב הפנימי עשוי מזהב ויש עליו זר סביב שלא מוזב החיצון וכן אסור לעשות כמתכונת הקטורת, וכל זה משום שזה שייך לעבודה פנימית המיוחדת להקב"ה. וכן המוזב הפנימי היה גבוהה ג"פ יותר על אורכו ורוחבו, משום שהאהבה להקב"ה הוא מעל כל האהבות.
- (ג) מה שפרשת מוזב הקטורת נמצאת רק בסוף הארון לרמז שהעבודה הקשה שבמשכן נסופה תענוג 'וכל התחלות קשות', אבל אחר היגיעה והמסירות נפש מגיע ה'סופו מתנה'. עוד זה בא לרמז שהאהבה וקשר זה שבין ישראל להקב"ה הוא פנימי, אחר שיש משכן וכליו כדכתבי 'ועשוי לי מקדש ושכנתי בתוכם' אחר שיתוכי זה כאו"א, ורק לעשוי לבא יהיה 'מי יתנך כאח לי וגו' אמצאך בחוץ אשקך' וכמו שביאר הגר"א ואכמ"ל.
- (ד) ויה"ר שנובה לראות מהרה בתפארת עזוק, בהתגלות כבוד השי"ת בעולם ברחמים גדולים בב"א.

מצבות מספרות

מאוצרותיו של הרב אברהם יעקב סלמון שליט"א
רב דקה שטפנשט

חבמי
רומניה

מצבת רבי ישכר בער
מנאוועסליץ-קעכניא
בבית העלמין בטבריה

כ"ק האדמו"ר רבי ישכר בער שפירא זצ"ל מנאוועסליץ-קעכניא נסתלק י"א אדר א' תשי"ז ומנו"כ בבית החיים העתיק בטבריה

של הרבי הצעיר עם פתקאות ופדיונות, והמשפחה שגדלה בינתיים התפרנסה בכבוד. יצויין כי הרבי צפה בעיני רוחו את העננים השחורים המרחפים מעל אחבנ"י והוא הרבה להזהיר את השואלים בעצתו שיעזבו את רומניה.

בנאוועסליץ

על כסא האדמו"רות בעיר נאוועסליץ ישב כ-15 שנים עד שבשנת תרצ"ה עלה לארץ הקודש והתיישב בירושלים עיה"ק בהוראת דודו רבינו הק' אדמו"ר רבי אברהם מתתיהו משטפנשט זי"ע, לאחר מכן בשנת תרצ"ט העתיק את מקום מגוריו לאמריקה שם נתיישב ברובע בראנקס, עם התיישבותו במקום נענה לבקשת חסידיו ומעריציו שפתחו עבורו בית מדרש תחת השם "שערי תפילה" והוא קבע את מקומו בביכנ"ס הזה, שם ריכז סביבו בכשרון מיוחד את סלתה ושמנה של בני הקהילה כמו כן היה פעיל רבות בארגונים שונים בעיקר ב"אגודת ישראל" ובאגודת הרבנים ובאגודת האדמו"רים ופעל רבות למען הכלל ולמען הפרט.

תמונת אביו רבי פנחס שפירא מקעכניא

שואלים ב"אורים ותומים" אצל רבינו הק' בשטפנשט

משמים הועידו את רבי ישכר בער והרבנית לפליטה גדולה, היה זה באחד הימים החלה לפתע לפעם בקרב הרבנית הדאגה לחינוך ילדה, היות ובכל האיזור לא היתה קיימת ישיבה. למרות הסברי

כ"ק האדמו"ר רבי ישכר בער שפירא זצ"ל, נולד בקעכניא בפלך סיגעט - מחוז מארמרוש-רומניה, [כיום נקראת בוגין וודה ונמצאת במדינת רומניה] בשנת תר"ס לאביו האדמו"ר הזקן מקעכניא - הרה"ק רבי פנחס שפירא הי"ד, שנספה על קידוש השם בימי הרעה באושוויץ. אביו היה מגזע היחס מצאצאיו של הרה"ק רבי פנחס מקוריץ, בנו של הגה"ק רבי שלום אב"ד לאנטשין וחתנו של הגה"ק המהרש"ם וה"דעת תורה" מבערזאן זצ"ל. אמו הצד' מרת שלומציא אף היא מגזע ארזלים ותרשישים בתו של הרה"ק רבי מאיר'ל מקרעטשניף בן הרה"ק רבי מרדכי'לה מנאדבורנא ולמעלה נקודש עד הרה"ק רבי מאיר (הגדול) מפרימישלאן זי"ע.

על אביו ידוע שהיה לא רק צדיק ועובד ה' אלא היה מפורסם וידוע כגאון עולם, חריף ובקיא היה, ידוע שידע את כל הש"ס על בוריו עם כל דברי הרש"י הק' כמו שמתאים לנכדו של רב האי גאון רבי שלום מרדכי הכהן שברון רבה של בערזאן בעל השו"ת מהרש"ם, רבי פנחס נתגדל בבית זקנו המהרש"ם והוא היה הכותב עבורו את התשובות.

בשנת תרע"ה נשא למזל טוב את הכלה וזגתו בת-דודו הרבנית הצד' מרת רעכיל בתו של כ"ק האדמו"ר רבי איתמר מנאדבורנא (בנו של הרה"ק רבי מאיר מקרעטשניף ונכדו של הרה"ק רבי מרדכי'לה מנאדבורנא זצ"ל) שהתגורר אז בטשננוביץ, לאחר נשואיו התיישב מיד בנאוועסליץ עיירה לא הרחק משטפנשט, שם ישב על כסא האדמו"רות כמנהג בית אבותיו. הרבי הפס מקום נכבד בעיירה נאוועסליץ והיה מקדש

באר בשדה - שטפנשט

בניו יורק. שם, קיבל את הידיעה כי אביו הקדוש נרצח בידי הנאצים, ושחותנו וכל משפחת זוגתו הרבנית, לרבות גיסם כ"ק האדמו"ר מקאליב זצ"ל (חתן הרה"ק רבי פנחס מקעכניא), ניצלו מן התופת בניסי ניסים.

וכשהסתיימה הנוראה שבמלחמות ופליטים החלו להגיע לארצות הברית, קיבלה על עצמה הרבנית יחד עם בעלה האדמו"ר מקעכניא לסייע להמוני יהודים ניצולים ובעיקר לבני המשפחה בכל דרך, להביאם לארה"ב. הבעיה המרכזית היתה לשכנע את השלטונות שאין הם פליטים שיפלו למעמסה על רשויות הסעד לפרנסם, אלא אנשים מסודרים שהציבור צריך אותם והכל מצפים להם. היא נסעה ממקום אחד לשני לשכנע את גבאי ונשיאי בתי כנסת קיימים לקבל עליהם את אחיה וקרוביה לירבנים רשמיים, המסמכים שהגישו אותן קהילות סייעו לקבלם. וכמו כן היה בעלה האדמו"ר עורך נסיעות תכופות לוויניגטון הבירה לצרכי ההגירה של הפליטים.

אחד מהמשימות הכבדות שנטלו על עצמם היה להשיג אישורים באמריקה עבור בני משפחתם ועוד מה שהצריך ממוני רב והם התחייבו על זה ללא כחל ושרק, ובשל כך החלו נודדים מדלת לדלת כדי ללוות כספים עבור רכישת דרכוני יציאה לשאר בני משפחתם שנותרו בצ'רנוביץ וגם לרבות לאנשים אחרים שאפילו לא הכירו אישית, בפעילות זו עלה בידם לרכוש למעלה משישים אישורי יציאה, ומני אז בילו כל ימיהם במאמץ להחזיר את החובות העצומים שרצבו עליהם מפעולה זו.

מסירות נפשו לעזור לישראל היתה מדהימה ומופלאה, מסופר כי בעת שחגג את שמחת הבר מצווה לבנו, כל בני הבית התרגשו כבר חודשים קודם לכן, בהכנות רבות לקראת שמחת הבר מצווה. אבל ימים בודדים לפני שמחת הבר מצווה כשהכל כבר היה מוכן, אבי המשפחה הוועק לשליחות לעזור ליהודים שנקלעו לסכך קשה מאד, האדמו"ר זצ"ל ללא אומר ודברים בידועין שלא יצליח להיות בעת חגיגת הבר מצווה לבנו העיקר שיצליח לעזור ולהציל נפשות יהודים.

גם לאחיה כ"ק האדמו"ר מוושטשא זצ"ל סדרה הרבנית מסמכים של פרופסור, הוא היה, כידוע לרבים שהכירוהו, איש אמת שהתהלך בתמימות וצדקות ללא פשרות, ועד בהיותו בדרך יצר קשר עם אחותו הדואגת וטהה איך סדרה לו להיות 'פרופסור' בשעה שאין כזה אמת. הרבנית ע"ה הסבירה לו כי בפקודת נפש עסקינה, והוא לא יוכל להכנס למדינה בלא מסמכים שיאשרו את מעמדו. לרגע השיב שאולי הוא כן נחשב לפרופסור היות ומהות התואר היא 'אדם מלומד', והוא הרי בקי גדול בתורה ובוודאי נחשב מלומד, אולם לא לזה מתכוונים אנשי החוק ויש כאן אבק שקר.

כך או כך, בסופו של דבר נכנסו כולם בהשתדלותה של הרבנית ובעלה האדמו"ר. כולם שוכנו בביתם שבברונקס, והיו ימים שבהם התגוררו ארבעים נפשות בדירתם של הרבי והרבנית מקעכניא, כולם בני המשפחה המורחבת, ורובם רבנים ואדמו"רים ששרדו את ימי האימה באירופה.

באותם ימים הבחינו הכל בחסדיו של הבורא, דהיינו כי לו לא היו פונים אל הרבי משטפנשט הרי שכל הרעיון לעזוב את העיירה בה התגוררו ברומניה, לא היה יוצא לפועל ולא היו עולים לארץ ישראל ומשם לארה"ב, ומי יודע מה היה עולה בגורלם ובגורל כל המשפחה. כך זכתה גם להנצל וגם להציל אחרים ולדאוג להם בצעדיהם הראשונים בארץ השיקום לגוף ולנפש.

בכור הזיכור והיסורים

האדמו"ר מנאווסליץ-קעכניא היה חולה ורתוק למיטתו במשך למעלה מ-6 שנים, אולם עם זאת, פטירתו הפתאומית נפלה כרעם ביום בהיר על אנשי שלומו שרבים מהם היתה להם הזכות לשמש ולהתקרב אליו בימי מחלתו.

בכתב העת אידישישי שיצא לאור באותם ימים כותב גיסו רבי מאיר רונזבוים מעשה פלא ומופלא מימי

רבי ישכר בער מנאווסליץ-קעכניא בצעירותו

בתקופת מגוריו בארה"ב

בחופת הנה"צ רבי יהוסף חיים שיינפלד זצ"ל אב"ד קרית הרצוג, השושבין הוא האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקאליב, רבי ישכר בער נראה מימין

בסעודת המצווה של נישואי אב"ד קריית הרצוג מימין רבי ישכר בער מנאווסליץ-קעכניא, משמאל נראה גיסו האדמו"ר מקאליב זצ"ל

בני המשפחה והמקורבים, כי הלא הילדים רכים עדיין והם לומדים עם מלמד פרטי בביתם ובינתיים המשפחה מתפרנסת בכבוד והם למגדה אור לכל בני הסביבה, הרבנית עמדה היא על דעתה, שיש לעקור מן המקום, "כדאי שנעבור מכאן, למקום תורה".

אולם בעלה, האדמו"ר הצעיר סירב להסכים למעבר כעת, שהרי הם התבססו היטב במקום והפכו לחלק מן הנוף הרחובי.

מכיון שכן, החליטו להעלות את הספק לפני ש"ב רבינו הרה"ק משטפנשט ז"ע, צדיק הדור שרוחו ריחפה על כל הסביבה הידועים, וכאשר יאמר - כן יקום.

המה באו שטפנשטה מרחק כמאה ק"מ מערים נאווסליץ, וכשנכנסו אל הקודש פנימה סחו בפני רבינו משטפנשט את דבר השאלה העומדת אצלם על הפרק, למשמע דבריהם, השערן רבינו הק' את ראשו על אצילי ידיו ושקע בשרעפים, הרים עיניו ופסק את פסוקו: "איני רואה מקום עבורכם בכל רומניה..."

האדמו"ר מנאווסליץ-קעכניא רבי ישכר בער והרבנית שבו לביתם בחוסר בהירות, אל מה ירמוזן מילותיו של הצדיק הקדוש משטפנשט, אך כעבור ימים ספורים, נפתר ספקם, כאשר רבי ישכר בער ראה בחלומה את הרה"ק משטפנשט פונה אליו לאמר: "אני אקח אתכם לארץ ישראל"... שעות אחדות לאחר החלום, הגיעתם הידיעה המרה, כי רבינו שבת מושש ליבנו ומשיח ה' נלכד בשחיתותם כאשר נשמתו של רבינו הק' משטפנשט עלתה בסערה לגנוי מרומים, לגור לארץ החיים.

הרבי מנאווסליץ-קעכניא והרבנית הצד' ראו בכך הוראה ברורה, כי עליהם לעזוב את הארץ בה אין נראה מקום עבורם, ולהתכונן לעלות לארץ אשר עיני ה' אלקיך בה. למרות כל הקשיים הכרוכים בכך, בכללם הקושי להשיג "אשרות עליה", כאשר ברכתו של רבינו הק' משטפנשט מרחפת עליהם היה ה' בעזרם, ולמרות הקשיים הרבים זכו לקבל סיוע למערכת האישורים והמסמכים של הכניסה לארץ המסוגרת בידי הבריטים מאת הגרא"י קוק זצ"ל, וקבעו את משכנם בעיר קדשנו ותפארתנו.

כך שברור היה כי המעבר לארץ ישראל הציל אותם מלהלכך בשחיתותם של חית הטרף הנאצית ולהצילם עם בני ביתם ולהחיות עם רב. לימים ושנים, כאשר סיפרה הרבנית את השתלשלות העניינים, הפטירה בהתרגשות ובהודיה לה' מלך משען ומבטח לצדיקים: "לא אדע ולא אבין מאין שאבתי את העוז והאומץ להתעקש ולקחת את האחריות לעזוב מקום של חיי רווחה בכל המובנים, ולעקור אל הבלתי נודע. יד ההשגחה היתה זו, לעזוב את המקום לפני השרפה אשר שרף ה'...". נכדם הרה"צ רבי איתמר גינזבורג שליט"א האדמו"ר מקעכניא בירושלים מספר: כי שמע את המעשה הזה מפי זקנתו כמה וכמה פעמים, ובכל פעם היתה ההתרגשות בפיה כמו אתמול קרה המעשה, וכאילו אך אתמול קיבלו את התשובה המפליאה מרבינו משטפנשט.

בארץ ישראל

עם עלותם בע"ה לארצנו הק' קבעו את מגוריהם ברחוב אלפנדרוי בירושלים עיה"ק והמקדש, ושם פתח את בית מדרשו.

לאחר ארבע שנים שהתגוררו בארץ הקודש, החליטו לעבור להתגורר בארה"ב. יסופר כי בתקופת מגוריהם בירושלים הספיקו האדמו"ר והרבנית לשמש כשושבינים מצד החתן בחופתו של קרוב משפחתם ושאר בשרם הגה"צ רבי שלום שברון זצ"ל מגיד מישרים בקרתא דשופריא שהיה יתום והם היו שאריו הקרובים, (כאמור, היה רבי פנחס מקעכניא נכדו, בן בתו. של הגה"ק הדעת תורה המהר"ם מברעז'אן, זקנו של רבי שלום שברון).

מפעל הצלה - פרטי

עם השתקעותו של האדמו"ר רבי ישכר בער שפירא זצ"ל בארצות הברית היה לאחד מראשוני האדמו"רים במדינה. הם התיישבו ברובע ברונקס

מחלתו האחרונים של גיסו הרבי מנאוועסעליץ-קעכניא, וכך כותב [בתרגום משפת האידיש]:

הרה"צ מנאוועסעליץ-קעכניע היה גיסו של כותב השורות ואני יחד עם כל המשפחה היינו עדים לסיפור פלאי שהתרחש עמו בתקופה האחרונה לחייו: ומעשה שהיה כך היה, הרה"צ רבי שלום ישכר בער זצ"ל המנוח סבל רבות בשש שנות מחלתו שפקדה אותו, ועבר הרבה צער וסבל רב, כולל ניתוחים שונים וכדו'. לימים, נוסף על הכל התגלה גידול על ידו והרופאים קבעו כי אין מנוס מלנתחו שוב.

והנה בערב שבת לפני הניתוח, ירד מהמיטה בכדי להדליק נר לעילוי נשמת אביו הגדול הי"ה, כפי שהוא רגיל מידי ער"ש, וכשהדליק הנר ולגו עיניו נחל של דמעות כשבפי הוא ממלמל תפילות ותחנונים על מצבו.

לאחר שנדרם בערך לשעה, הקיץ בבהלה כשהוא צועק ברוב שמחה: ראו נא ראו נא, הביטו וראו, הסתכלו על ידי, הגידול איננו, הגידול נעלם!

בני הבית זוג' הרבנית והילדים אכן הביטו על היד ולפליאתם והשתוממותם ראו כי היא נקיה לגמרי ואין עליה כל סימן לגידול המזווע, כאילו לא היה שם מעולם.

ואז סיפר לכל נוכחים בנשימה עצורה, שראה את אביו בחלום, כשהוא מתקרב אליו יחד עם עוד מלווה יהודי לא מוכר כשהוא אומר למלווה: ראה נא את ידו של בני יחיד... היהודי הלא-מוכר תפש בידו את ידי החולה ולחץ אותה בחזקה, היד התחילה לזוב דם ומוגלה, ואז הצמיד ולחץ את היד לשולחן, כשהוא אומר: שוין שוין. די די!, ומיד לאחר מכן נעלמו שניהם, אביו ואותו יהודי לא-מוכר.

וממשיך הרבי מנאוועסעליץ-קעכניא לספר בהשתאות: התעוררתי... וידי אכן היתה נקיה!

זכה הרבי מנאוועסעליץ-קעכניא להיות בדעה צלולה עד הרגע האחרון, בימיו האחרונים היה ניכר עליו שהוא מתכוון לדרכו האחרונה, אמנם הוא לא דיבר כלום בנושא אך היה עסוק כל העת בתורה ותפילה כשהוא אומר כי חבל על כל רגע, וכאשר ראה אי מי מקורביו רמז לו שיתקרב והושיט לו ידו כאשר היה ניכר כי הוא מתכוון להפרד ממנו.

ביום שלישי י"א אדר השיב את נשמתו המזוככת ליוצרה בארה"ב, כ"ק האדמו"ר בעל ה"באר יעקב" מנדבורנה הורה לבני משפחתו להביאו לקבורה בארץ ישראל תוך כדי שהוא מטפל בכל מסע הלוויה והקבורה.

ואכן, ביום שישי הובא לקבורה בבית החיים הישן בטבריה, יצויין כי הקונסול הישראלי בניו יארק עשה כל מאמץ למרה את העברתו לקבורה באר"י.

מספר האדמו"ר מקעכניא שליט"א: סיפר לי האדמו"ר הבאר יעקב מנדבורנא זצ"ל שכשהוא נהיה חתן, ובין האירוסין ללחיים של התנאים היה עסוק בקבורת האדמו"ר מנאוועסעליץ-קעכניא בהיות רוב משפחתו היו בארה"ב.

הותיר אחריו את הרבנית - בתו של האדמו"ר רבי איתמר מנאדבורנא, שני בנים הגדול הרה"צ רבי מאיר שפירא רבה הראשי של וואנזעזעלא, בנו השני הרב אשר שפירא. חתנו רבי עזריאל רובין בנו של הרבי מדאמבראוה זצ"ל, מי שהמשיך לנהל את בית מדרשו היכן שישב על התורה ועל העבודה. חתנו הגדול הוא ר' משה קאה איש עסקים ידוע ומכובד, כמו"כ הותיר את אחותו הרבנית מקאליב ירושלים זצ"ל.

בית הכנסת "שערי תפילה" בשכונת בראנקס נשאר לשמש כמרכז לתורה ותפילה ומקום התכנסות לילדינו ומעריצינו הרבים אשר זכרו הגדול לא עזב אותם מלבבותיהם לעולם.

הרבנית - מנשיכת האדמו"ר

לאחר שניטל הכתר מן הבית והאדמו"ר רבי ישכר בער שפירא הסתלק לבית עולמו, והוא כבן 56 שנים, מיאנה הרבנית להינחם. וכאשר תינתה את צערה הגדול בפני אביה האדמו"ר רבי איתמר מנדבורנא השיב לה כדרכו בקצרה ובהחלטיות דברי נבואה:

הנצחת בית קעכניא

זכו צדיקי בית קעכניא נבג"מ ומה זרעם בחיים אף הם בחיים, בית המדרש "שערי תפילה-קעכניא" נפתח מחדש בשנת תש"פ להקים שם ושאיתו לשמם ולזכרם של האדמו"רים הקדושים לבית קעכניא ע"י נכדו כ"ק הרה"צ רבי אימור גינצבורג שליט"א ברחוב חירם בעיה"ק י"ם. ביהמ"ד מהוה מגדל אור המפיץ תורה וחסידות לכל האיזור.

על ציון קברו בטבריה, נראים אחיינו וב"ד האדמו"ר מקלילאנד זצ"ל וגיסו האדמו"ר מנדבורנא חדרה זצ"ל

משמאל לימין האדמו"ר מנאוועסעליץ-קעכניא, דודו וחותנו רב איתמר מנדבורנא, האדמו"ר מראמן האדמו"ר מסטראזניץ, מכוסה עם היד האדמו"ר מווסקא

בחדר הספרים שלו בו קיבל קהל בעת מגוריו בברונקס ארה"ב ברחוב 1660 באוסטער אווניו. זהו לו עזר בית כנסת ברובע ברונקס ברחוב טרימונט אווניו.

במרכז התמונה נראה האדמו"ר מצאנו קליוזנבורג בצעירותו, מימין נראה האדמו"ר מנאוועסעליץ-קעכניא, אחריו נראה האדמו"ר מקאליב זצ"ל

"רעכלי דוו וועסט נאך דערלייבן די הונדערט" (=רעכלי, את עוד תעברי את גיל המאה).

מעניין ומדהים להיווכח שאת הכוח הפלא הזה של נצנוצי רוח הקודש, ירשה אף היא כאחד מהמשפחה ומהשולת שעליה אמרו צדיקים שהם 'טוכים ברוח

הקודש'. אף אצלה ניצפו ונשמעו סיפורי פלא של הרגשה והבטחה לגבי העתיד.

בית המדרש "שערי תפילה"

לאחר הסתלקותו של בעלה האדמו"ר המשיכה את קיומו של בית הכנסת וניהלה אותו ביד רמה וברגישות מתוך עזרת הנשים. כך במשך שנים רבות עד שעברה להתגורר בבורו פארק.

בני המשפחה היו מציינים פרט מאלף: בית הכנסת של האדמו"ר מקעכניא בברונקס, אותו המשיכה להפעיל גם לאחר פטירתו, הוא המבנה היחיד שנותר היום במקום מאותם ימים. אחד מנכדיו שביקר שם לא מזמן ורצה לראות את הבית בו התפללו אבותיו - גילה שאת כל המבנים מסביב וברחובות הסמוכים החריבו ובנו עליהם חדשים. רק את הבנין הזה של בית הכנסת הותירו, היות והוא כבר היה קיים לפני מלחמת העולם, נחשב הוא לאתר היסטורי... ולא בכדי, שכן זהו מקום בו הצילו יהודים רבים לאחר שנות הזעם ומשם יתד ופינה לחצרות קודש רבות שראשיהן עשו שם את ימיהם הראשונים בארה"ב לאחר המלחמה.

מאז פטירתו של בעלה האדמו"ר היתה הרבנית פעילה. כל ימיה עסקה בעבודת ה'. הייתה שרויה תמיד במחשבות נעלות ודרשה מעצמה שלא להסיח את דעתה מהבורא לרגע. תמיד רחשו שפתיה תפילות, ועיסוקה היה במאמרי חז"ל ובאמרות של גדולי החסידות וצדיקיה. כל מצווה קיימה באריכות ובהשקעה של שעות רבות - מעשה צדיקי החסידות. את נרות החנוכה למשל הדליקה בעצמה במשך השנים מאז שהתאלמנה כשהיא מקיימה לכך שני תפילות 'לשם יחוד' כפי שנהוג בבית נדבורנא, בהטעמה ובשפה מתחננת. בשנותיה האחרונות כשכבר קשתה עליה הראיה התפלאו צאצאיה לשמוע אותה אומרת את הנוסח הארוך של ה"לשם יחוד" מילה במילה בהטעמה כאילו קוראת היא מתוך הכתב. כל העת אמרה תהלים או פרכים של תפילות כמו "לדוד ה' אורי וישעי" בנוסח מיוחד הנאמר אצל צדיקי בית נדבורנא כהודשי אלול ותשרי.

פעם, בשיחה עם בן משפחה, נסב הענין על סכנת עין הרע והסגולות להימנע ממנה. אותו קרוב צעיר התבטא שהיא לא מפחד מעין הרע ומעולם לא חש בה, "בוודאי", היתה תגובתה של הרבנית, "אם יש לך קרובת משפחה שבכל הזדמנות עוסקת בתפילה ובהסרת 'עינא בישא' מכל קרובי משפחתה, פטור אתה מעונשה של צרה זו..."

הרבנית הקפידה במסירות נפש לאכול בסוכה ובבית נדבורנא-קרעטשני-פרמישלאן נהוג שהגשים מקפידות על אכילה ושתייה בסוכה, גם אכילה עראי ובמשנים האחרונות כאשר רבו ימי הזקנה עד למאוד התנהלה 'מלחמה' בינה לבין בני ביתה לבל תסתכן ותצא לסוכה בה שורר הקור חודר עצמות. אך היא המשיכה בשלה כשהיא מדקדקת במצוות ועד לימי מחלתה האחרונה לא שתתה טיפת מים מחוץ לסוכה ככלל שנותיה.

עד לחדשי חיייה התנהלה הייתה עריגתה וחדה ומלאת חכמה. כח ראייתה הלך ונחלש בשנותיה האחרונות והתקשתה בקריאה, אבל הצליחה להביט באדם ולזהות את אשר על לבו, דבקוהה בבורא היתה כח חזקה עד ששפתיה רחשו כל העת והיתה מוברת אל יוצרה ללא הרף. היא אמרה את כל התפילות לאט כמונה מעות ובכוונה גדולה וידעה כמעט כולם בעל פה, ובכל שבת סיימה את כל ספר תהילים. היתה מאד היתה מפורסמת בגדלותה היתירה וחכמתה. אדמו"רים ורבנים היו נוהגים לבקרה כדי לכבדה ולהתברך מפייה.

כשנה טרם פטירתה והיא כבר בת מאה וארבע שנים, שאלה אחד מנכדיה כפי שנשאלו גדולי ישראל בנמרא: "במה הארכת ימים?" והיא ענתה תיכף: "איך אדע. וכי נביאה אני". אולם תוך כדי דיבור נענתה ואמרה, שהיא היתה תמיד ילדה טובה, שהיתה מסורה לגמרי להוריה, שמעולם לא הכעיסה אותם, אפילו לא פעם אחת. מסתבר שקיימה את מצות כיבוד אב ואם בשלמות ובכך זכתה לברכת למען יאריכון בעולם הזה כמו גם בעולם הבא. ז"ע.

זכרון להולכים

לזכרו של רבי שלום הלפרין ז"ל

נצד מצד אביו נו"ג להרה"ק מרוז'ין זיע"א ומצד אמו נכד להגר"ה רבינוביץ זצ"ל רבה של יאס

החיפוש והמציאה

מחקר האגודה למקומות הקדושים ברומניה בחיפוש אחר המצבה בבית העלמין ביאס בעשרות ספרי החברה קדישא דפאקוראר יאס ורגע המציאה בספר בו כתוב השם תאריך הפטירה ואיזור המיקום בבית העלמין

זצ"ל, כלתו של האדמו"ר מואסלוי, זצ"ל נקטפה בדמי ימיה א' דר"ח אייר תרצ"ט.
יצויין כי בקרבת אהל רבי חיים רבינוביץ קבור גם אביו, על מצבתו נכתב: פ"ג הרב ומו"צ מו"ה יעקב קאפל ב"ר יחזקאל, נפטר כ"ד סיוון תר"ג, יעקב איש תם ויושב אהלים, הציבי לך ציונים ושמו לך, מספר תמוררים על כי נלקח, מאיתנו עטרת לראשינו, ה"ה הרב הגדול המופלג בתורה, ובחסידות איש המידות מו"ה, יעקב קאפל הלוי בהרב החסיד, מו"ה יחזקאל ז"ל הורה לעדת ה', חוקים ישרים בערך נ"ג שנים, או ואבוי לנותרים אי חסיד א, עניו גודר גדר ועומד בפרץ, בזכות זה ת.נ.צ.ב.ה.
וכן בתו מרת סלאויא רבקה, וכן רבי ישראל בן רבי חיים רבינוביץ
יהי זכרו וזכר אבותיו הקדושים מבורך, והיו מליצי יושר על בני משפחתו, מכריז וידידיו וכל בית ישראל, לישועתו ופדותו ברחמים אמן.

מצבת אמו מרת שפרינצא הלפרין שהתגלתה השבוע בבית העלמין ביאס

ביקש את הבעל קריאה לעשות מי שברך ליולדת. הבעל הקורא עשה מי שברך ובטעות הפך את השמות במקום 'שפרינצא בת בילא העניא' אמר שם האם 'בילא העניא בת שפרינצא'. זכור לי היטב שהאדמו"ר זצ"ל נתן חרדה שכל הציבור השתומם ממה שקרה. לצערנו שפרינצא נפטרה בלידה, אבל התינוק יצא בריא. זה שלום הלפרין מבבלגיה ז"ל.

בברכה לבבית
שבת שלום
ברוך טרקטין

לאחר שהתוודענו לסיפור המופלא של מרת שפרינצא אמו של רבי שלום ז"ל, יצאנו לחפש בשבוע האחרון את קבר אמו בבית העלמין ביאס אגב שהותנו ביאס, לאחר חיפוש ברשימות החברה קדישא ביאס, הכוללים כמאה ספרים ורשימות של כ 220 אלף קברים הטמונים בבית העלמין בפאקוראר-יאס, כך הגענו לחלקת האהל של אביה רבי חיים רבינוביץ זצ"ל משם נכנסים 6 שורות פנימה, ומצאנו את מצבת אמו, וכך נכתב עליה: פ"ג, הרבנית שפרינצא בת הרב, ב"ר חיים הלוי רבינוביץ

ביום כ"ג שבט התשפ"ב הסתלק לבית עולמו ר' שלום הלפרין ז"ל מאנטוורפן שבבלגיה, וביום למחרת הובא למנוחת עולמים בארץ הקודש, בבית העלמין סגולה פ"ת. ר' שלום חווה ימים טובים כאשר זכה לכבד את השם מהונן, פיזר נתן לאבינום והחזיק ת"ח ונוקקים ביד רחבה, וכן תמך וסייע לש"ב הגאב"ד המנחת יצחק שזכה לקרבתו הגדולה. אך צער ומכאוב רב היו מנת חלקו, ועלמו חרב עליו, בעת ששכל את בתו מרת רבקה נחמה אסתר הלפרין ביום הולדתה הי"ח, בתאונת דרכים קטלנית, בעש"ק, ערב ראש השנה תשס"א, ועוד צרות ומצוקות שהיו מנת חלקו ור' שלום כבש"ק, לא איבד את אמונתו הזכה, וקבל עליו את דין שמים באהבה. ביתו היה בית ועד לחכמים והרבה מצאו בו נוחם ועידוד בעת צרה וצוקה.

*
עם הסתלקותו של הנצר לבית רוז'ין הופנתה אלומת אור לתולדות משפחתו הן מצד אביו לבית רוז'ין והן מצד אמו מרת שפרינצא שהייתה בת גדולים בתו של הגאון רבי חיים הלוי רבינוביץ רבה של יאס, (על תולדותיו כתבנו בבאר בשדה גליון 121 תשע"ח)

*
וכך כתב לנו מר ברוך טרקטין הי"ו מחבר הספר חכמי רומניה לבקשתנו שיעלה על הכתב את זכרונותיו מרבי שלום הלפרין ז"ל וממשפחתו.
לכבוד ידידי הרב אברהם יעקב סלמון שליט"א
רב קהילת שטפנישט

אני קורא מידי שבוע את הירחון ומאוד שמח לראות אותו מידי חמישי, חן חן, זכורני, הייתי בחתונתם של אביו ר' ישראל הלפרין ז"ל בנו של האדמו"ר מואסלוי עם מרת שפרינצא רבינוביץ זצ"ל. החתונה הייתה ביאס, זכור לי ביום שישי של השבע בברכות עם אולם מלא רבנים ואדמו"רים מוזמנים, האדמו"ר בעצמו הכין נרות שבת להדלקת נרות לנשים.

לשביעי של פסח תרצ"ח, נסעתי מיאס עם אבי חסיד ר' יעקב קאפל ז"ל לפאשאקאן, לגמור שם את חג הפסח אצל האדמו"ר הקדוש רבי משה יהודה לייב זצ"ל. זו הייתה חוויה מיוחדת.

אחרון של פסח היה יום שבת. בתפילת מנחה בא מי שהוא שליח מהדואר עם בקשה להגיע מיד לדואר אשר היה ממול החצר של האדמו"ר. אבי ז"ל שהיה מעמודי התווך של האדמו"ר זצ"ל התבקש לגשת ואני הלכתי איתו.

מנהל הדואר הקריא לו הודעה בה נאמר ששפרינצא הלפרין אשת ישראל הלפרין היא בסכנת חיים ועומדת ללדת ושיתפללו בעדה.

מיד אבא ואני רצנו לבניה"ג של הרבי והגענו בדיוק בקריאת התורה, והאדמו"ר עמד ליד שולחן הקריאה. הרבי

מצבת רבי יעקב קופל רבינוביץ שהיה רב ביאס נ"ג שנים ליד אהל בנו הגר"ח רבינוביץ

מצבת בנו רבי ישראל רבינוביץ שהיה רב 10 שנים ביאס, נמצאת בסמוך לאהל של רבי חיים רבינוביץ בחלקה שממול לבני החברה קדישא

אהל הגר"ח רבינוביץ רבה של יאס והרבנית

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

מעמד חנוכת הבית לת"ת הכלל חסידי תורת אמת שטפנשט באלעד

בנשיאות הרה"ג אברהם יעקב סלמון שליט"א רב קהל שטפנשט

שנערך בראשות גדולי התורה והחסידות

צילום: שוקי לרה. דובי קורן. דוד קשת. דוברות שטפנשט.

למוסדות וקבוצות שיזמינו את הצגתה בליווי מצגת אורקולית, מפות הבריחה ומרצה מיוחד שידריך ויפרט ותיאר את הקורות בימים ההם. לצורך הצגת התערוכה הוכן אוהל מיוחד לצד אולם מעמד חגיגת חנוכת הבית, האלפים שביקרו בתערוכה הביעו התפעלותם מהאוסף הנדיר שהוצג במקום ומתחושת החוויה העמוקה אותה מכניסה התערוכה לאווירת הימים ההם.

*

בתוך האולם המפואר שעוצב במיוחד ובפאר והדר רב לכבוד הערב הגדול קיבלו את פני המשתתפים והאורחים הרבים מקהלת מלכות בראשות המנצח הרב פנחס ביכלה, בליווי ילד הפלא בניצי קלצקין, והבעל מנגן האגדי ר' זאנוויל וינברגר הי"ד, מקהלת 'קול הנערים' יחד עם מקהלת 'פרחי שטפנשט', בניצוחו של הבעל מנגן ר' נפתלי פולק, שהתאמנו שבועות ארוכים לרגע המכונן של עכשיו בשירי כיסופין מחצר הק' רוז'ין - שטפנשט שהוכנו במיוחד למעמד הקדוש.

באוקראינה, ברומניה, בגאליציה, בבוקינה, ובממלכה האוסטרית, התערוכה חושפת את מסלול נתיבי בריחתו, לצד תמונות חדשות ומסמכים הרואים אור לראשונה ממרתפי החקירות, ופרטים חדשים ונדירים מתיקי החקירה שנחשפים בזאת לראשונה בהיסטוריה, מרתק, עוצר נשימה, מאלף, ומרגש. תערוכה המובילה אותנו יד ביד דרך שלבים ותחנות עד לחגיגה כהיום הזה, בתקומתה ובתחייתה המופלאה של חצר בית שטפנשט וחגיגת חנוכת הבית הגדול הזה, התערוכה מעשה אומנות של חוקרי מכון 'תורת אמת שטפנשט' ואוצרי ארכיון האגודה למקומות הקדושים ברומניה, החוקרים ומתעדים מסע מרתק זה. התערוכה מתוכננת גם להיות מוצגת בעז"ה בקרוב בבנין הת"ת, וכן מיועדת

נאומי האדמורי"ם והרבנים שליט"א

דברי פתיחה והנחיה מפי מנהל החינוכי של הת"ת הרה"ח ר' מנחם וייס הי"ו שהיטיב להביע את ההתרגשות וההודיה לה, וזעק עם הציבור ברגש רב שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, הוא אף הדגיש ותיאר את ייחודו של הת"ת שרוחו של הצדיק משטפנשט שורה עליה, רמת לימודים גבוהה ביותר בד בבד באהבה בנועם, התלמידים בחיידר שטפנשט ידועים בפתגם חז"ל "תינוק הרץ לבית הספר", כאשר כל הקהל שנכח באירוע הרגיש וידע למה יכוונו מילות המנהל החינוכי, הילדים שמחים ומצפים כל יום מחדש מתי יזכו שוב לחזור לכתלי

חגיגת ילדי הצדיק משטפנשט

מעמד מרגש רווי הוד בהשתתפות גדולי הדור שליט"א לרגל שמחת חנוכת הבית של תלמוד תורה הכלל חסידי - שטפנשט אלעד

יום שלישי ט' בשבט פ' בשלח, העיר אלעד לבשה חג, שבועות של הכנות קדחתניות לקראת המעמד הגדול, באו לילדי ביטוי באירוע ענק בו לקחו חלק אלפים, תלמידים, הורים, בוגרים של הת"ת, וידידי חצר הק' שטפנשט, לצד המוני בית ישראל שבאו לחגוג בשמחת התורה.

האירוע נפתח בתחילת כתיבת ספר תורה למנין שמתקיים בת"ת מידי יום ביומו ע"י הכיתות הגבוהות, ההורים והסבים עם התלמידים הוזמנו לכתוב אות בספר תורה, שיוכנס בעז"ה עם סיומו למבנה בית הכנסת שבמתחם הת"ת ההולך ומושלם בימים אלו לכבוד של תורה.

תערוכת 'לגעת בהיסטוריה'

אירועי חנוכת הבית התחילו בפסיעות בניחווחות העבר בין שבילי הכניסה למתחם האירוע הסגוני והמושקע ציפתה לאורחים הפתעה היסטורית מרתקת וייחודית, שילוב של עבר הווה ועתיד נמוגו יחדיו בתערוכת ענק של 500 תמונות, מסמכים ומיצגים היסטוריים, ממסלול חייו של מרן הרה"ק הס"ק מרוז'ין זי"ע ובנו מרן הרה"ק מנחם נחום, ובנו מרן הצדיק משטפנשט רבינו אברהם מתייתו זי"ע, המבקרים זכו לקבל הצצה נדירה למסלול חייו ובריחתו של הסב"ק מלך ישראל מרוז'ין זי"ע מאימת הצאר וקלגסי, מרדף עוצר נשימה של מעל 3000 ק"מ מביתו שברוז'ין עד שהושלך למבצר הכלא 'קוסי-קפוניר' בקיוב, וכעבור 22 חודש יציאתו לחופשי ביום שושן פורים קטן שנת ת"ר לפני 182 שנה, למעצר בית בביתו שברוז'ין, ומשם מסלול בריחה הרואי ועוצר נשימה, בו נעזר על ידי צדיקי אותו הדור וקבוצת חסידים ונגידים, עד להגעתו לחוף מבטחים בעיר תהילה סאדיגורא, דרך כל הגבולות והערים בהם נטה ללון או עבר עם מקורביו, ברוסיה,

שמחה של מצוה בריקוד האדמורי"ם והרבנים שליט"א במעמד

המרא דאתרא הגרש"ז גרוסמן שליט"א

מסיים בדברי ברכה לעוסקים במלאכת החינוך שיוכו לראות ברכה בעמלם.

התרגשות עצומה עברה בין הקהל עת הופיע כ"ק מרן אדמו"ר מסדיגורא שליט"א כממשיך דרך אבותיו אשר היו מהממריצים את הרה"ג ר' אברהם יעקב סלמון שליט"א לפתוח את מוסדות שטפנשט בכלל והת"ת בפרט, כ"ק האדמו"ר שליט"א ערך לחיים ואיחל לכל העוסקים והמסיעים לת"ת ברכת השפע בני חיי ומזוני, לאחר פתח בדברי קודש ובירך את המתחנכים במוסד קדוש זה שיוכו לגדול לאורו של אותו צדיק שעל שמו נישא הבית הגדול הזה וכל התלמידים יחד עם העוזרים והמסיעים בכלל הברכה.

הרב הראשי הגאון רבי ישראל מאיר לאו שליט"א אשר מלווה את הת"ת למיום הקמתו, ריתק את הקהל במתקן לשונו ותיאר כי השם הטובה עליו את הזכות הגדולה שנפלה בחלקם של הילדים ללמוד בתלמוד תורה הנושא את שמו של פועל הישועות משטפנשט, ועל הזכות של משתתפי החגיגה להיות בעת רצון זו, שבוודאי הצדיק מעתיר מלעילא ברכות והשפעות רוחניות לכל המשתתפים כאן עד בלי די.

בקשב רב נשמעה ברכת הגאון הצדיק רבי מרדכי אוירבאך שליט"א מזקני רבני ת"א ורב קהילת 'אביר יעקב' סאדיגורא, אשר כיבד את המעמד והרעיף ברכות לרוב על היוזמה המיוחדת להקים את התלמוד תורה הקדוש הזה על שם האי צדיק וקדוש, הגר"מ אוירבך שליט"א סיפר שהוא מכיר אישית כמה מהתלמידים הלומדים בת"ת, ומהכירותו אותם הוא יכול להעיד מן הפרט על הכלל כולו כי בין כתלי הת"ת יצמחו גדולי

השלם זה הבניין רחוב הר"ף 35 אלעד

פעם שאני צריך לעזרה מלעילא, אולם הבוקר הרגשתי הרגשה עילאית, כי ביום הזה אנחנו זוכים להגשים את צוואתו הרוחנית בהקמת מוסד קדוש על שמו, אולי המוסד הראשון והיחיד בעולם - תלמוד תורה על שם הצדיק הנושא את שמו תורת אמת, הרב פרויש סיפר כי לא פעם הוא רואה ברכה וישועות בזכות תפילה על ציון הקדוש, והוא בטוח כי זכות הילדים שילמדו בבנין המפואר תעמוד לעיר אלעד להמשיך להצטיידה על במתי היראה והחסידות.

את משא המרכזי 'חינוך לדורות' מסר כ"ק מרן אדמו"ר מזוועהיל שליט"א שהרחיב על ענין חינוך לנער על פי דרכו במשנת גדולי ורועי החסידות, תוך שהוא

הת"ת, המנהל החינוכי הרב ויס סיים את מילותיו לקול תשואות הקהל המרוגש.

לאחר מכן הוזמן את חתן השמחה האיש שציפה וייחל 16 שנה ליום הגדול הזה, רב קהל שטפנשט מייסד ועומד בראש הרה"ג רבי אברהם יעקב סלמון שליט"א לשאת את דברו, הרב סלמון בירך שהחינוך לרגל המעמד ותיאר בהתרגשות את מסלול התלאות עד הגיענו הלום, הוא שיבח את המלמדים והצוות החינוכי העושים לילות כימים למען חינוך הילדים ברמה הגבוהה ביותר, כאשר את פירות השקעתם רואים היום בין כתלי הישיבות הקדושות המקבלים את התלמידים לאחר סיום חוק לימודיהם בין כתלי הת"ת, ובירך את ראש העיר ליום חגו וחגה של העיר אלעד יום בו הוא זוכה לחנוך את הבנין ולהציב שם ושאית לאותו צדיק וקדוש, שהילדים הלומדים פה הם ילדיו הרוחניים, הרב סלמון תיבל את דבריו במימרות חז"ל ובברכות צדיקי השושלת שהבטיחו לכל העושה למען הנצחת זכרם ברכת השפע עד בלי די.

ראש העיר הרב ישראל פרוש אשר כולם חבים לו את ההוקרה על רגע זה בחנוכת בנין הת"ת התקבל בתשואות רמות כאשר ספונטאני כל הקהל נעמד על רגליו והריע לו ממושכות אמר בנאומו: היום בבוקר הייתי על ציונו של הצדיק משטפנשט בבית העלמין נחלת יצחק כמו שאני זוכה לפקוד את המקום בכל

הגה"ח רבי ישראל ברובסקי שליט"א בלחיים אחר קביעת המזוזה

האדמו"ר מביטשקוב שליט"א במעמד לחיים בעת הכניסה לבנין החדש

מעמד לחיים בעת אכלוס מתחם הת"ת על ידי רבני שטפנשט שליט"א, נואם הגה"צ רבי אהרון שפירא שליט"א רב אב"ד פרסם כ"ב ב"ב

הגה"צ רבי זושא הורוביץ שליט"א רב קהילות החסידים באלעד

חלק מהקהל במעמד

הבעל מגן ר' משה ווינטרוב בחרוזי שמחה למעמד

האדמו"ר מביטשקוב שליט"א נושא דברים

קביעת המזוזות בבנין החדש

בקביעת המזוזות שנערך בבנין החדש לפני המעמד, כובדו הגה"צ רבי אהרן שפירא שליט"א שהיה בין היוזמים הראשונים להקמת הת"ת ונשיא הת"ת מיום הווסדו, הגה"ח רבי ישראל ברוזובסקי שליט"א שערך שולחן לחיים וסיפר עובדות מאליפות מדרכי החינוך ונפלאות הצדיק משטפנשט, כן התכבדו בקביעת מזוזות כ"ק האדמו"ר מאנטניא שליט"א כ"ק האדמו"ר מביטשקוב שליט"א, הגה"צ רבי יואל טוביאס שליט"א אב"ד שכון ו' בב"ב ממקימי ונשיא 'ועד חסידי שטפנשט', הגה"צ רבי משה מרדכי טוביאס שליט"א אב"ד קדימה צורן, הדומ"צ הגר"י כהן שליט"א, כן כובדו בקביעת מזווה מלמדי הת"ת העומדים על המשמר כל ימות השנה לגדל את התלמידים במסירות ובנאמנות מיוחדת.

הנהלת הת"ת הביעה ברכת יישר כוח לעוסקים במלאכה בארגון החגיגה הרב שרגא זיבלה, הרב משה חריטין, והרב יהודה ויס שעשו לילות כימים להצלחת האירוע לכבוד צדיקי בית שטפנשט נבג"ם, לבקשת משתתפי האירוע מתכוונת הנהלת הת"ת להו"ל את כל דרשות החינוך של האדמו"רים והרבנים בחוברת מיוחדת, למען יעמדו ימים רבים.

ארוכות, לאחר שנושעו הם ביקשו להגיע לחצר הצדיק ולהודות לו על תפלותיו וברכותיו, הזוג עשה את דרכו בשלג, עם מזחלות, ובדרך לשטפנשט אבד הילד ונעלמו עקבותיו, הזוג המבוהל עשה את הדרך חזרה משטפנשט עד לאכסניה בה נטו ללון בליל אמש, ומה מאוד הם נדהמו לראות להקת זאבים שומרת ומחממת את התינוק לבל יקפא למוות חלילה, כשהגיעו לבית הצדיק מיד שאלם הרבי 'איך הזאבים שלי שמרו כהונן על התינוק? כשהמוסר השכל ברוה כי מי שדבק בצדיק ובמשנתו זוכה לשמירה מעליואת ולהגנה מכל המזיקים כמו שהתבטא הסבא קדישא מרוז"ן על בנו הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט.

עם סיום האירוע עלה בעל המנגן הרב משה וינטרוב לשיר ולחרוז בחרוזים את כל השתלשלות הקורות עם הת"ת למן יום הווסדו עד הגיענו היום, למה שהוגדר 'שיר ההודיה', ביד אומנת מלווה במקלהת מלכות שהקפיצה את הקהל לגבהים והמחישו בצלילה את העליות והמורדות אותם חוו התלמידים וההנהלה במשך כל 16 שנות ההקמה של המוסד הקדוש הזה ועד לרגע המכונן שזה עתה חווינו בחנוכת הבית לבנין התלמוד תורה.

בריקודי מצווה ומחרוזות שירי שמחה והודיה להשם הסתיים האירוע בשעות הקטנות של הלילה.

תורה ויראה, ובוודאי זכות הצדיק משטפנשט שעל שמו נקרא מקום קודש זה ילווה ויעתיר זכויות לכל העוסקים והמסיעים להקמת ולהחזקת מקום מיוחד זה. רבני העיר אלעד הגה"צ רבי שלמה זלמן גרוסמן שליט"א מרא דאתרא, והגה"צ רבי זושא הורוביץ שליט"א רב מקהלות החסידים באלעד המלווים אף הם את הת"ת בכל צעדי, הדגישו את פנינת הכתר שביהולם, ת"ת שטפנשט באלעד, וברכו את כל משתתפי הכנס הגדול.

כמו"כ השתתפו ובירכו במעמד חנוכת הבית כ"ק האדמו"ר מביטשקוב שליט"א, כ"ק האדמו"ר מקוזמיר שליט"א, כ"ק האדמו"ר מאמשינוו שליט"א, כ"ק האדמו"ר מברעסעוו שליט"א, כ"ק האדמו"ר מדינוב שליט"א, רבה של חולון הגאון הצדיק רבי נתן נטע לנדמן שליט"א, הגה"צ רבי ישראל רושצקי רב מבואות החרמון אשר נכדו מתחנך בין כתלי הת"ת, בסיום מסכת הנואמים כובדו הגה"צ רבי משה מרדכי טוביאס שליט"א רבה של קדימה צורן, כן השתתפו הרב מאיר פרוש, חברי מועצת העיר אלעד הרב פנחס גרוס, הרב חיים מאיר כץ, המנהל הראשון מייסד הת"ת הרה"ח יעקב גנזלה, הנהלת הת"ת הביעה הערכתה למנהל מחלקת מבנים ציבוריים הרב ישי קליין שליט"א שליווה את הקמת הת"ת מהמסד עד הטפחות בחן ובשום שכל.

הגה"צ רבי מרדכי אורבך שליט"א רב קהילת אביר יעקב סאדיגורא ת"א נואם במעמד

משא הקודש של כ"ק האדמו"ר מסדיגורא במעמד

הגה"צ רבי משה מרדכי טוביאס שליט"א רב אב"ד קדימה צורן נואם

האדמו"ר מאנטניא שליט"א במעמד לחיים בעת אכלוס המבנה החדש

כ"ק האדמו"ר מקוזמיר שליט"א במעמד חנוכת הבית

לידי הכיתות הגבוהות בריקוד הודיה על הכניסה לבנין החדש לאחר 16 שנות צפייה

מסיבת הודיה על ידי כיתה בבנין הת"ת

הרה"ג אברהם יעקב סלמון שליט"א בקביעת מזווה

הרב הראשי הגר"מ לאו שליט"א במשא המרכזי

כ"ק האדמו"ר מזוועהל שליט"א במשא החינוך המרכזי

מקהלת פרחי שטפנשט וקול הנערים בניצוחו של המנצח הרב פולק

הרה"ג אברהם יעקב סלמון שליט"א במשא בעת החגיגה

כ"ק האדמו"ר מבערגסאז שליט"א

ילדי התת במחזמר מרגש על נס מהצדיק משטפנשט

ריקוד של מצווה עם האדמורי"ם והרבנים שליט"א

כ"ק האדמו"ר מאמשינאוו שליט"א

ראש העיר הרב ישראל פרוש בדברי שבת והודיה על שזכה למעמד הכביר הזה

המנהל החינוכי הרב מנחם ויס גואם. נראים הנהצ רבי נתן לגדמן שליטא אבד חולון. הגאון רבי ישראל רושצקי שליטא רב מבואות החרמון במעמד

כ"ק האדמו"ר מסאדיגורא שליט"א בלחיים לנשיא המוסדות

כ"ק האדמו"ר מדינוב שליט"א במשא הקודש

בעת הכניסה לבנין החדש

הגה"צ אהרון שפירא שליט"א רב אב"ד פרדס כץ בבב' בקביעת המזווה לבנין הת"ת

הגה"צ רבי יואל טוביאס שליט"א אב"ד שכון ו' בקביעת המזווה

אדמו"ר מאנטניא יחד עם ראש הכולל שטפנשט והדומ"צ בשערי הכניסה לבנין הת"ת

המנהל החינוכי הרב מנחם ויס במעמד ההודאה בעת קבלת הבנין

האדמו"ר מאנטניא בקביעת המזווה בבנין הת"ת

המנהל החינוכי הרב מנחם ויס במעמד אכלוס הכיתות החדשות

הרב מאיר פרוש שליט"א מסייר בשבילי התערוכה ההיסטורית על בריחת הסבא קדישא מרוזין מאימת הצאר וקלגסיו שהוכנה לרגל המעמד

הסגולה
 מי שרוצה לזכות
 לשבת שמחה שידבר
 בליל שישי מוקדי
 הגדול רבי שלום
 מפראהבישט זייע

ישועות פרוהובישט בליל שישי

**מסע קודש
 לקברי צדיקים**

בהילולת שני בני
 הרה"ק רבי אברהם
מפראהבישט
 המלאך הקטן
ורבי דובער

הרה"ק רבי אלימלך
מליז'ענסק
 הנועם אלימלך

ליז'ענסק בעלז בראדיטשוב לוב מז'בז בז'יטומיר פאסטוב(המלאך) פראהבישט חסדוד המסע

יום שני 22:50 מוארשא 03:35 פולין בישראל כ"א אדר א' 21.2.22 חזרה

יום חמישי 17:30 קטין 20:30 נוריספל קייב ט"ז אדר א' 17.2.22 יציאה

03-579-03-03

להרשמה
 במשרדי
 מוסדות שטפנשט